

ΑΠΟΛΥΤΩΣΙΣ

«Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμὸς καὶ ἀπολύτρωσις» (Α΄ Κο 1,30)

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε΄
ΕΤΟΣ ΟΑ΄
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2016
Ἄρ. Φύλ. 841

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Μηνιαίο Όργανο
Όμωνύμου Όρθοδόξου Αδελφότητος
ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534
Τεύχ. 841, ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2016

Ίδιοκτησία - Έκδοση
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7, 546 33 Θεσ/νίκη
Τηλ. - fax: 2310 270630, 274518
www.apolytrosis.gr
e-mail: apolytrosis@otenet.gr

Έκδότης - Δ/ντής Συντάξεως:
Σάββας Ν. Ξανθόπουλος
Πέλοπος 9, 546 33 Θεσ/νίκη

Δημιουργικό, προεκτύπωση,
καλλιτεχνική επιμέλεια:

«Χριστιανική Έλπίς»
Όρθόδοξη Αδελφότητα,
Φίλυρο Θεσ/νίκης
Τηλ. & fax: 2310 677421

Έκτύπωση-Βιβλιοδεσία:
«Μέλισσα», Ασπροβάλτα
Τηλ.: 23970 23313

Έτήσια συνδρομή:

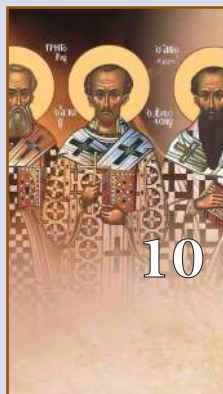
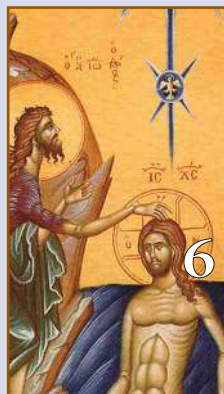
Έσωτερικού: 10€ Έξωτερικού: 35€
Κύπρου: 25€ ΗΠΑ: 45\$
Καναδά: 50\$ Αυστραλίας: 55\$

Άρ. λογ. ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:
6074010115324
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Γιά τούς συνδρομητές
του έξωτερικού
IBAN: GR 94 0171 0740 0060
7401 0115 324

Περιεχόμενα

Δώσ' μας ειρήνη!	3
Άπολογισμός καί ανανέωση.....	4
Προσεγγίζοντας τήν εικόνα τής Βάπτισης τοῦ Κυρίου	6
Έπιστολή Ιακώβου: 8η Διδαχή Α' (4,13-5,6) .	8
Οί τρεῖς Ίεράρχες καί τό κοινωνικό πρόβλημα	10
«Οί ὀφθαλμοί μου διαπαντός πρός τόν Κύριον».....	12
Άνθρωπε, πρόσεχε!.....	14
Άπό τόν ἄμβωνα τής Κυριακῆς.....	16
Ό κατακλυσμός τοῦ Νῶε	18
Ή ὑπογεννητικότητα ἐκτός ἐλέγχου.....	20
Ένας ἐπικίνδυνος «βομβαρδισμός»... ἀγάπης!	22
«Σύμφωνο συμβίωσης» = ἐρωτοτροπία μέ τόν θάνατο.....	24
Έκδηλώσεις τής Αδελφότητος.....	26
Ποτέ δέν εἶναι ἀργά! (διήγημα)	28
Συζητώντας τά γεγονότα.....	30

Δώσ' μας ειρήνη!

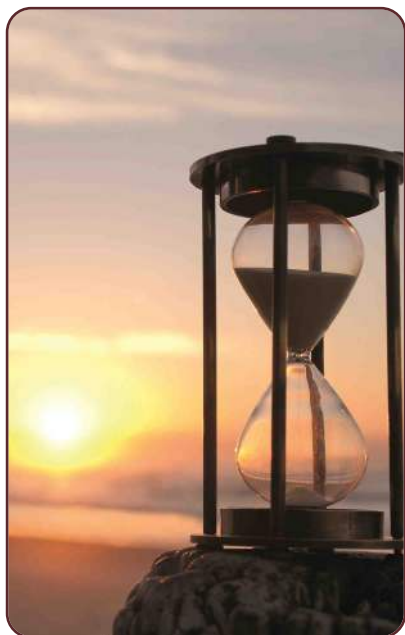
Ανάμεσα στις πολλές ευχές που διατυπώνουμε -όπως συνηθίζεται- στην αρχή του νέου έτους ξεχωρίζει η εύχή για την ειρήνη του κόσμου. Ειρηνικό ευχόμαστε να είναι τό 2016 για όλους και ιδιαίτερα για τους συνανθρώπους μας που χειμάζονται από τη θύελλα του πολέμου, που αγωνιούν μέσα στην πίκρα της προσφυγιάς, που αγωνίζονται για συνθήκες αρμονικής συμβίωσης και ενότητας, για ένα κλίμα όμαλης κοινωνικής ζωής.

Μά ενώ -χρόνια τώρα- τέτοιες ευχές δίνουν και παίρνουν, η ψυχρή πραγματικότητα βεβαιώνει ότι μένουν στά χαρτιά μόνον όσα γράφονται και λέγονται για την ειρήνη. Οί τόσες συζητήσεις για άφοπλισμό παρέμειναν άκαρπες, διότι τά ειρηνιστικά κινήματα είναι κυρίως αντιπολεμικά και όχι ειρηνευτικά.

Αλλά ποίός είπε πώς ειρήνη σημαίνει απλώς και μόνο «μή πόλεμος»; Είναι κάτι πολύ πιό εύρύ και βαθύ. Έδρεύει στην ίδια την ύπαρξη του ανθρώπου ή ειρήνη. Γι' αυτό, όπως σωστά λέχθηκε, «δέν φέρνουν τά όπλα τόν πόλεμο αλλά οί άνθρωποι και τά πάθη τους». Καί ποίός μπορεί νά ειρηνεύσει τόν άνθρωπο, νά τόν έλευθερώσει από τά πάθη, παρά μόνον ό ίδιος ό Πλάστης, ό Ίησοϋς Χριστός πού, κατά τόν απόστολο Παϋλο, είναι και «ή ειρήνη ήμών» (Εφ 2,14); Μέσα στην άγία Έκκλησία του, στό καθεστώς της θεόσδοτης ειρήνης μπορούμε όλοι νά απολαμβάνουμε τό θεϊο δώρο της ειρήνης.

Έπειδή όμως σέβεται την έλευθερία του ανθρώπινου προσώπου ό Θεός, για την πραγμάτωση της ειρήνης προϋποθέτει την προσωπική μας συνεργασία. Δέν θά μπορέσουμε νά απολαύσουμε ειρήνη και φιλία, άν έξακολουθήσουμε νά άγνοούμε ή και νά περιφρονούμε τά λόγια Έκείνου πού ήρθε στη γή για νά γκρεμίσει τό «μεσότοιχον του φραγμού» (Εφ 2,14), νά αποκαταστήσει τη σχέση μας μέ τόν Θεό και νά μās συμφιλιώσει μεταξύ μας. Άν δέν θελήσουμε νά γίνουμε «οίκεϊοι του Θεοϋ» (Εφ 2,19), δηλαδή νά συντριψουμε τό έγώ και νά ταυτίσουμε τη θέλησή μας μέ τό δικό του άγιο θέλημα, θά παραμένουμε άνειρήνευτοι, τραγικοί, δυστυχισμένοι. Άς ήταν τη νέα χρονιά νά έπαναλάβουμε όχι μέ τό στόμα αλλά μέ τη μετανοημένη ζωή μας, από καρδιάς, τό αίτημα του Ήσαία: «Κύριε, ό Θεός ήμών ειρήνην δός ήμίν» (Ησ 26,12)! Δώσ' μας, Κύριε, αυτό πού περισσότερο από όλα χρειαζόμαστε, την ειρήνη σου, κι όλα τά άλλα θά ακολουθήσουν. Άμήν!

Απολογισμός καί ανανέωση

Τό πίο
έπικίνδυνο
πού μπορεί
νά συμβεί...
δέν είναι τόσο τό
νά άμαρτήσουμε
όσο τό...
νά άμνηστεύουμε
τίς πτώσεις μας.

Τό έλεος του Θεού μās άξίωσε νά γιορτάσουμε μία άκόμη Πρωτοχρονιά στην ζωή μας. Ένας χρόνος έφυγε καί ένας καινούργιος άνέτειλε. Στο μεταίχμιο αútης τής άλλαγής, ταξιδιώτες έμείς στο express τών καιρών καί τών χρόνων, έπιβάλλεται νά κάνουμε μέ τόν έαυτό μας έναν άπολογισμό. Πώς άξιοποιήσαμε τό 2015 πού άφήσαμε πίσω μας; Πολλαπλασιάσαμε τό τάλαντο πού μās δόθηκε; Τά έργα μας τί μαρτυρούν; Έργασθήκαμε μέ ζήλο γιά τόν πνευματικό μας καταρτισμό ή παραδοθήκαμε στις μέριμνες καί στα θέληγτρα του κόσμου τούτου; Διότι αútό είναι τό κρίσιμο έρώτημα. Ό Κύριος μās χαρίζει τόν χρόνο γιά τόν άγιασμό μας. Τό πρώτιστο, λοιπόν, χρέος μας είναι νά άξιοποιούμε τό δώρο αútό τής άγάπης Του μέ συνέπεια.

Όστόσο τώρα, στην άρχή τής καινούργιας χρονιάς, άπαιτείται όχι μόνον άπολογισμός γιά όσα έγιναν ή όχι, αλλά καί στέρεη άπόφαση γιά ανανέωση τής προσπάθειάς μας. Παραλείψαμε πολλά. Πολλές φορές συμβιβασθήκαμε μέ τόν παλαιό άνθρωπο πού κουβαλάμε μέσα μας. Ό πνευματικός μας άγώνας ήταν όχι σπάνια άσθενικός. Όμως ό πανάγαθος Θεός ανοίγει μπροστά μας ένα νέο όρίζοντα. Τίποτε τό θετικό δέν χάθηκε καί τίποτε δέν τελείωσε όριστικά. Άκόμη κι αν ό άπολογισμός μας έχει τελικά άρνητικό πρόσημο, μās χαρίζεται μία καινούργια ευκαιρία. Άνανέωση λοιπόν. Άνανέωση παντού. Καί ιδίως ανανέωση σέ τρεις κρίσιμες πτυχές τής πνευματικής μας ζωής: στην μετάνοιά μας, στην σχέση μας μέ τήν προσευχή καί τήν λατρεία καί στην σχέση μας μέ τήν άγία Γραφή.

Ό πρώτος στόχος, ή ανανέωση τής μετάνοιάς μας, είναι κομβικής σημασίας. Μετάνοια θά πεί άλλαγή νοϋ, δηλαδή φρονήματος, τρόπου σκέψης. Η άμαρτία μās σπιλώνει καθημερινά. Ό μισάνθρωπος διάβολος επιδιώκει νά μās άπομακρύνει από τόν Κύριο μέ κάθε τρόπο. Τό πίο έπικίνδυνο πού μπορεί νά συμβεί στην πάλη μας αútή δέν εί-

ναι τόσο τό νά ἁμαρτήσουμε, ὅσο τό νά ἀλλοιωθεῖ τό φρόνημά μας. Νά ἀρχίσουμε νά ἀμνηστεύουμε ἢ ἔστω νά ἀμελοῦμε γιά τίς πτώσεις μας. Καί εἶναι πολύ ἐπικίνδυνη αὐτή ἡ ἐξέλιξη διότι, ἂν δέν προσέξουμε, δέν θά ὑπάρχει πλέον γιά μᾶς δρόμος ἐπιστροφῆς. Ἡ ἁμαρτία θά γίνεῃ καθεστώς. Καί ἐδῶ εἶναι σημαντικό νά τονισθεῖ αὐτό πού ὑπογραμμίζει ὁ ἅγιος Χρυσόστομος, ὅτι αὐτή ἡ κατάσταση ἔχει τήν ἀρχή της στόν τρόπο πού ἀντιμετωπίζουμε τίς ἡθικές μικρές ἁμαρτίες. Λέμε «καί τί πειράζει αὐτό;» καί τίς δικαιολογοῦμε. Ἔτσι ὅμως οἰκοδομοῦμε τήν φυλακή μας μέ τά ἴδια μας τά χέρια. Χρειάζεται, λοιπόν, νά ἀνανεώνουμε τήν μετάνοιά μας μέ ζήλο.

Τήν ἴδια βαρύτητα πρέπει νά δείξουμε καί στό ζήτημα τῆς προσευχῆς καί τῆς λατρείας. Ὁ χριστιανός εἶναι πάντοτε προσευχόμενος. Μέ τήν προσευχή του μιλάει, ὑμνεῖ καί συναναστρέφεται μέ τόν ἅγιο Θεό. Ἄς κάνουμε ὅμως ἕναν ἔλεγχο: Ἔχει βάθος ἡ προσευχή μας; Ἀγγίζει τήν καρδιά μας; Προέρχεται ἀπό καρδιά καθαρή; Ἡ εἶναι μιά ἐξωτερική ἐκδήλωση, τελετές καί λόγια κενά περιεχομένου; Ἄς διαβάσουμε καί πάλι μέ ἐπίγνωση τό πρῶτο κεφάλαιο τοῦ προφήτη Ἡσαΐα: «τίς νουμηνίες καί τίς γιορτές σας τίς μισεῖ ἡ ψυχή μου... Ὅταν ἀπλώσετε τά χέρια σας σέ μένα, θά ἀποστρέψω τά μάτια μου ἀπό σᾶς, καί ἂν πληθύνετε τήν δέησή σας, δέν θά σᾶς εἰσακούσω· διότι τά χέρια σας εἶναι γεμάτα αἷμα. Λουσεῖτε καί καθαρισεῖτε, ξεπλύνετε τίς ψυχές σας ἀπό τίς πονηρίες σας ἀπέναντι στά μάτια μου, καί πάψτε τά πονηρά σας ἔργα» (1,14-16). Δηλαδή, ὁ Κύριος ἀποστρέφεται τήν λατρεία πού τοῦ προσφέρεται ἀπό ἀκάθαρτα χέρια. Καί ἄλλοι: «Καί εἶπε ὁ Κύριος· Ὁ λαός αὐτός μέ πλησιάζει μέ τό στόμα του καί μέ τιμοῦν μέ τά χεῖλη του,

ἐνῶ ἡ καρδιά τους ἀπέχει πολύ ἀπό μένα» (Ἡσ 29,13). Τά χωρία αὐτά μᾶς ζυγίζουν. Ὑποδεικνύουν πού πάσχουμε. Ὅπως ἐπίσης ὑποδεικνύουν καί τόν δρόμο τῆς διόρθωσης καί τῆς ἀνανέωσης.

Τρίτος ἐξίσου σημαντικός στόχος εἶναι ἡ ἀνανέωση τῆς σχέσης μας μέ τήν ἁγία Γραφή. Ἄν μέ τήν προσευχή ἀπευθυνόμαστε καί μιλοῦμε στόν Θεό σάν παιδιά του, μέ τήν Βίβλο μιλάει ἐκεῖνος σέ μᾶς σάν πατέρας. Ἡ ἁγία Γραφή εἶναι ὁ λόγος του, εἶναι ἡ ἀποκάλυψη τοῦ ἁγίου θελήματός του. Καί δέν ὑπάρχει ἰσχυρότερος καί ἀσφαλέστερος τρόπος νά συνδεθοῦμε μέ τόν Κύριο ἀπό τήν μελέτη της. Αὐτός πού μέ πόθο μελετᾷ τήν Βίβλο «ἡμέρας καί νυκτός» μοιάζει, λέει ὁ θεόπνευστος ψαλμωδός, μέ τό δέντρο πού εἶναι φυτευμένο «παρὰ τὰς διεξόδους τῶν ὑδάτων» (Ψα 1,3) καί τό ὅποιο στόν κατάλληλο καιρό θά καρποφορήσει. Οἱ ἄλλοι, ὅσοι ἀδιαφοροῦν γι' αὐτό τό ὑπέροχο δῶρο τοῦ Θεοῦ ἢ τό ἀντικαθιστοῦν μέ «ἐντάλματα ἀνθρώπων καί διδασκαλίας» (Ἡσ 29,13), εἶναι ἀσεβεῖς, εἶναι σάν τό χνούδι πού τό ἐκρίπτει ὁ ἄνεμος ἀπό προσώπου τῆς γῆς» (Ψα 1,4). Καί πάλι ὁ ἅγιος Χρυσόστομος τονίζει ὅτι ὅλα τά κακά προέρχονται ἀπό τήν ἄγνοια τῶν Γραφῶν. Τί θέση λοιπόν ἔχει ἡ Βίβλος στήν ζωή μας; Διαβάζουμε καθημερινά πλῆθος κειμένων μέ ποικίλες πληροφορίες. Βρίσκουμε χρόνο νά ἐγκύψουμε καί στό βιβλίο τῆς ζωῆς; Ἡ μάλλον εἶναι ἡ ἁγία Γραφή τό κέντρο καί ὁ ἄξονας τῆς ζωῆς μας;

Νά λοιπόν τρία θέματα πού ἀπαιτοῦν τήν προσοχή μας καί τήν ὁλόψυχη μέριμνά μας. Γιά νά ἔχουμε καί τήν καινούργια χρονιά καί σέ ὅλη μας τήν ζωή τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ.

Εὐάγγελος Ἀλ. Δάκας

Προσεγγίζοντας τὴν εἰκόνα τῆς Βάπτισης τοῦ Κυρίου

Στὴν ἀρχὴ τοῦ ἔτους, 6 Ἰανουαρίου, δεσπάζει ἡ δεσποτικὴ ἑορτὴ τῶν Θεοφανίων. Ἡ σπουδαιότητά της εἶναι ἐξαιρετικὰ μεγάλη. Σύμφωνα μέ ἱστορικές μαρτυρίες, ἀποτελεῖ μετὰ τὸ Πάσχα τὴν ἀρχαιότερη χριστιανικὴ ἑορτὴ. Ἡ ὀρθόδοξη ἀγιογραφία ἀποδίδει τὸ μεγαλεῖο τοῦ γεγονότος μέ ὑψηλούς συμβολισμούς σέ κάθε λεπτομέρεια τῆς εἰκόνας.

Τὸ κυρίαρχο φυσικὸ στοιχεῖο στὴν εἰκόνα εἶναι ἀναμφίβολα τὸ νερό: ὁ Ἰορδάνης ποταμὸς μέ τούς κυματισμούς του, ἴσως καὶ λίγα ψάρια.

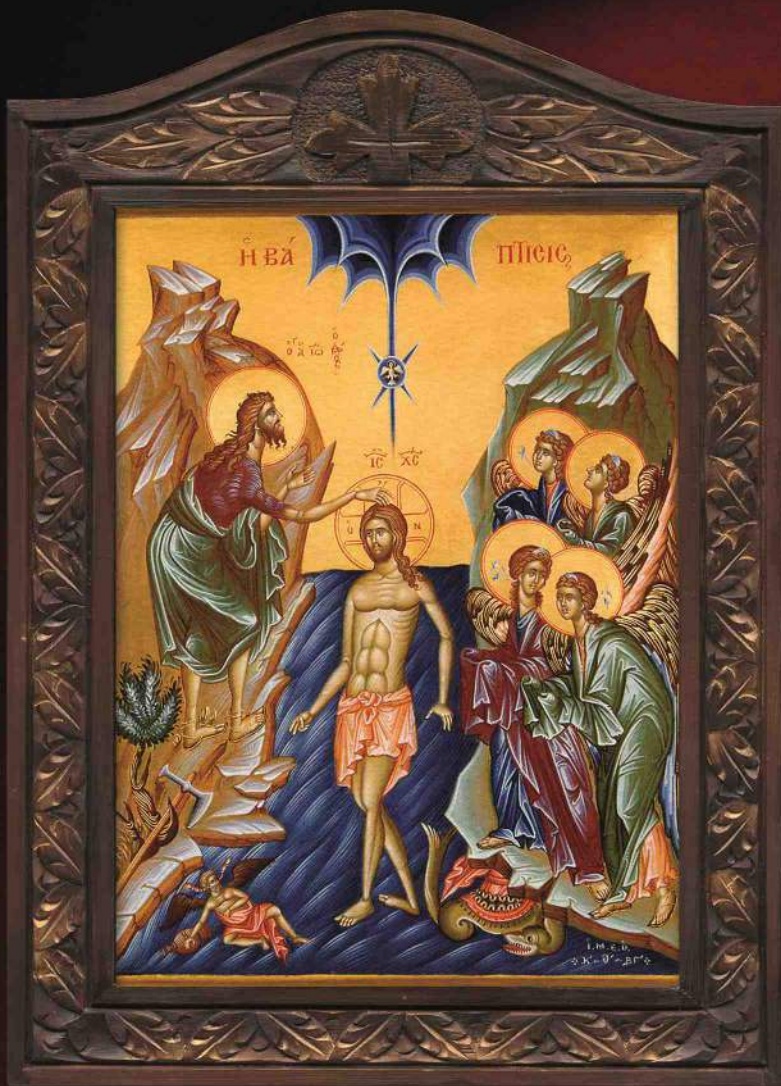
Σέ κάποιες ἀγιογραφίες ὁ βαπτιζόμενος Κύριος πατὰ ἐπάνω σέ δύο πλάκες κι ἀπὸ κάτω διακρίνονται φίδια. Ἡ στάση του αὐτὴ σέ συνδυασμὸ μέ τὰ βραχῶδη ὄρη δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ συμβολίζει τὴν προκάθοδο τοῦ Κυρίου στὸν Ἄδη, σ' ἓνα σκοτεινὸ σπῆλαιο, σ' ἓναν ὑγρὸ τάφο ὅπου Τὸν βλέπουμε Νικητὴ νὰ συντρίβει «τὰς κεφαλὰς τῶν δρακόντων». Τὸ νερὸ ἀλλάζει πιά σημασία καὶ ἀπὸ πηγὴ θανάτου τοῦ παλαιοδιαθητικοῦ κατακλυσμοῦ μεταβάλλεται τώρα μέ τὴ Βάπτισι τοῦ Κυρίου σέ πηγὴ ζωῆς, γίνεται ἀγιασμός.

Ἡ μορφή τοῦ Κυρίου κυριαρχεῖ στὸ κέντρο τῆς εἰκόνας. Τὸν βλέπουμε ὄρθιο πάνω ἀπὸ τὰ νερά τοῦ ποταμοῦ. Σπάνια κάποια κύματα φαίνεται νὰ ἀγγίζουν τὸ σῶμα του, πού εἰκονίζεται μέ τὸ ἓνα πόδι μπροστά. Αὐτὸς ὁ ἀπεικονιζόμενος βηματισμὸς κρύβει μέσα του βαθειὰ θεολογία. Ὁ Κύριος περπατᾷ, βαδίζει ἐκούσια πρὸς τὴ Βάπτισι. Ὁ ἀγιογράφος ἀποδίδει μ' αὐτὴ τὴν κίνηση τὴν ὑπέρτατη πρωτοβουλία τοῦ Χριστοῦ μας, ἀλλὰ καὶ τὸ πόσο ἐπείγεται νὰ ἀγιάσει τὰ ὕδατα καὶ τελικά

τὸν ἄνθρωπο. Μέ τὸ ἓνα χέρι ἢ κάποτε καὶ μέ τὰ δύο εὐλογεῖ τὰ νερά τοῦ ποταμοῦ. Ὁ Κύριος εἰσέρχεται στὸν Ἰορδάνη γυμνός, μειώνοντας ἀκόμη περισσότερο τὴ δόξα Του. Ὁ ἴδιος ντύνεται τὴν ἀδαμικὴ γυμνότητα γιὰ νὰ χαρίσει στὸν ἄνθρωπο ἑνδυμα αἰώνιας δόξας.

Πάνω ἀπὸ τὸν Χριστὸ διακρίνουμε τὸ ἅγιο Πνεῦμα «ἐν εἵδει περιστερᾶς». Τὸ περιστέρι συνήθως βρίσκεται μέσα σ' ἓνα φωτεινὸ κύκλο περιγεγραμμένο ὁλόγυρα ἀπὸ τέσσερις ἀκτίνες. Ἡ μεγαλύτερη ξεκινᾷ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ καταλήγει στὴ σκυμμένη κεφαλὴ τοῦ Κυρίου. Στὸν οὐρανὸ ὑπάρχει ἓνα φωτεινὸ ἡμικύκλιο πού συμβολίζει τὸ ἄνοιγμα τῶν οὐρανῶν καὶ ἐνίστε ἀγιογραφεῖται ἓνα χέρι νὰ εὐλογεῖ, προκειμένου νὰ σημανθεῖ ἡ παρουσία τοῦ Πατρός. Κατὰ τὴ Βάπτισι τοῦ Ἰησοῦ ἀκούστηκε ξεκάθαρα ἡ φωνὴ του· «οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα» (Μθ 3,17).

Στὰ ἀριστερὰ τοῦ Κυρίου ξεχωρίζει ἡ ἀσκητικώτατη μορφή τοῦ Προδρόμου. Ὑποκλίνεται μέ σεβασμὸ ἐνώπιον τοῦ Κυρίου. Τὸ πρόσωπό του εἶναι λιπόσαρκο καὶ μελαμψὸ γιὰ νὰ ἀποδοθεῖ ὁ καύσωνας τῆς ἐρήμου. Ὑψώνει συνήθως τὸ κεφάλι πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ βλέπει τὸ περιστέρι. Βλέπει ὅσα βλέπουν οἱ ἄνθρωποι πού εἶναι συγκεντρωμένοι στὸν ποταμὸ ἀλλὰ καὶ ὅσα δέν βλέπουν. Ἐχει ἀπλωμένο τὸ δεξιὸ χέρι στὴν κεφαλὴ τοῦ Κυρίου. Στὸ πρόσωπό του ἀπεικονίζεται τὸ δέος, ὁ τρόμος γιὰ τὴ χειροθέτηση τοῦ Δεσπότη. Εἶναι ὁ μάρτυρας τῆς ὑποταγῆς, τῆς κενώσεως τοῦ Κυρίου. Τὸ ἄλλο χέρι ἀνοιχτὸ δηλώνει ἀποδοχὴ καὶ ταυτόχρονα ἡ ἀνοιχτὴ πα-

νονται κι αυτά στο μεγαλείο της αγάπης του Θεού που κατέρχεται την κλίμακα της ταπείνωσης για να σώσει τον Άδάμ.

Στά δεξιά απεικονίζονται κατά κανόνα τέσσερις άγγελοι εύλαβικοί σέ στάση δέησης, πρόθυμοι για έξυπνρήτηση με τα ιμάτια να καλύπτουν τα χέρια τους. Είναι λειτουργικά πνεύματα, αλλά δεν έχουν κάποια διακονία, γι' αυτό και τα πόδια τους είναι κλειστά σέ αντιπαράθεση με τον Ιωάννη τον Βαπτιστή που έπιτελεί συγκεκριμένη ύπηρεσία. Περιμένουν να παραλάβουν τό βαπτισμένο σώμα του Κυρίου.

Η εικόνα της Βάπτισης μπορεί να σταθεί έφαλτήριο για κάθε

λάμη ύποδηλώνει στάση δέησης. Τά πόδια του είναι άνοιχτά, βρίσκεται σέ κίνηση. Ό Άγιος έχει στάση πορευομένου, άποστελλόμενος στή διακονία της Βάπτισης. Κάτω άριστερά στά κλαδιά ενός μικρού δέντρου είναι σφηνωμένη μία άζίνα. Αύτή παραπέμπει στό έλεγκτικό κήρυγμα του βαπτιστή: Άν τό δένδρο δέ δώσει καρπό, θά κοπεί.

Τό δέος λόγω της άκρας ταπείνωσης του Κυρίου άποτυπώνεται και στή φύση. Δεξιά και άριστερά ύψώνονται τά γνωστά βραχώδη όρη, άνώμαλα και άνισόπεδα. Έχουν ώστόσο μία έλαφρά κλίση.

πιστό που θά την άτενίσει προσεκτικά και μέ εύλάβεια. Ξεχειλίζει άπό εύγνωμοσύνη ή ψυχή μπροστά στήν αγάπη του Θεού που προχωρά, εισέρχεται στόν ποταμό σάν άνθρωπος άπλός, μικραίνει, σκύβει, ταπεινώνεται. Έπείγεται νά βαπτιστεί, κάνει τά πάντα για νά μέ συναντήσει εκεί στά σκοτεινά βάθη του Άδη που μέ έρριξε ή πολλή μου άμαρτία: για νά μέ λούσει, νά μέ αγιάσει, νά μέ φωτίσει, νά μέ άναβαπτίσει.

*Άγγελική Τσιραμπίδου
Φιλόλογος*

8η ΔΙΔΑΧΗ: Ἡ πλεονεξία

Α': Ἐλεγχος τῆς ἀλαζονείας τῶν πλουσίων

Ἔχουν κατηγορήσει τό Εὐαγγέλιο ὅτι στρέφει τό ἐνδιαφέρον τῶν πιστῶν μόνο στά ἐπουράνια καί ἀσχολεῖται ἀποκλειστικά μέ τήν ψυχή τους, ἀδιαφορώντας γιά τά ποικίλα κοινωνικά προβλήματα. Πόσο ἀνυπόστατη εἶναι ἡ κατηγορία αὐτή φαίνεται σέ πολλές περιπτώσεις ἀλλά καί σ' αὐτά πού γράφει ὁ ἀπόστολος Ἰάκωβος στήν 8η διδαχή τῆς Ἐπιστολῆς του, ὅπου πραγματεύεται τό θέμα «Ἡ πλεονεξία καί ἡ ἀλαζονεία τοῦ πλούτου» (4,13-5,6).

Μέ λόγο ζωηρό ὁ ἅγιος Ἰάκωβος καλεῖ σέ διάλογο τοὺς ἄπιστους καί ἁπληστους πλουσίους: «Ἄγε νῦν...» (Ἰα 4,13), ἐλάτε ἐδῶ σεῖς πού προγραμματίζετε μέ κάθε λεπτομέρεια τίς δουλειές καί τά ταξίδια σας, χωρίς νά ἐνδιαφέρεστε καθόλου γιά τό θέλημα τοῦ Θεοῦ! Δέν κατηγορεῖ, βέβαια, τόν προγραμματισμό, πού εἶναι ἀναγκαῖος ὄχι μόνο γιά τήν πρόοδο μιᾶς ἐπιχειρήσεως ἀλλά καί γιά τήν ἀξιοποίηση τοῦ καθημερινοῦ χρόνου. Αὐτό πού καυτηριάζει εἶναι ὅτι οἱ ἄνθρωποι σκέφτονται καί λογαριάζουν μέ μόνο στόχο τόν πλουτισμό, χωρίς νά ὑπολογίζουν καθόλου τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Λησμονοῦν ὅτι ἐξαρτῶνται ἐξ ὀλοκλήρου ἀπό τόν Θεό, πού εἶναι ὁ ἀπόλυτος κύριος τῆς ζωῆς τοῦ καθενός μας.

Ὁ ἀπόστολος μοιάζει νά ρωτᾷ τοὺς ἀλαζόνες καί ἀγέρωχους πλουσίους: Ξέρετε ἂν αὔριο θά ζητε, θά πεθάνετε, θά ἀρρωστήσετε, θά διατηρήσετε τά πλούτη σας ἢ θά τά χάσετε, τί θά σᾶς συμβεῖ; Εἶναι εὐμετάβολη ἡ ζωή καί πολύ σύντομη, σάν τόν ἀτμό πού ξεπηδάει, ὅταν πᾶμε ν' ἀνοίξουμε μιᾶ κατσαρόλα πού βράζει, ἢ σάν τόν καπνό. Καί τά δύο διαλύονται πολύ εὐκόλα καί μέχρι νά τά προσέξουμε ἔχουν κιόλας ἐξαφανιστεῖ. Ἔτσι κι ἡ ζωή, ἀκόμη καί τοῦ πιό πλούσιου ἀνθρώπου, εἶναι μικρή καί φευγαλέα· ὥσπου νά τή δοῦμε, νά τή νιώσουμε, ἔχει κιόλας τελειώσει.

Ἀφοῦ, λοιπόν, τόσο σύντομη εἶναι ἡ ζωή καί τόσο ἀπρόβλεπτες οἱ ἀλλαγές της, δέν δικαιολογεῖται στοὺς προγραμματισμούς τῶν ἐμπορικῶν ἢ ἄλλων ἐπιχειρήσεων ἡ περήφανε καί ἀλαζονική πεποίθηση, ἡ ὁποία ἀγνοεῖ καί περιφρονεῖ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Προτιμότερο, λέει ὁ ἀπόστολος Ἰάκωβος, εἶναι νά λέτε: Ἄν ὁ

Καθολική Ἐπιστολή Ἰακώβου

καί ἡ ἀλαζονεία τοῦ πλούτου (4,13-5,6)

Κύριος θελήσει καί μᾶς χαρίσει τή ζωή, θά κάνουμε αὐτό ἢ ἐκεῖνο. Τό θέλημα τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ πρώτη καί βασιική προ-ὑπόθεση γιά τή ζωή σας, γιά τή δουλειά σας, γιά κάθε τι πού σᾶς ἀφορᾷ.

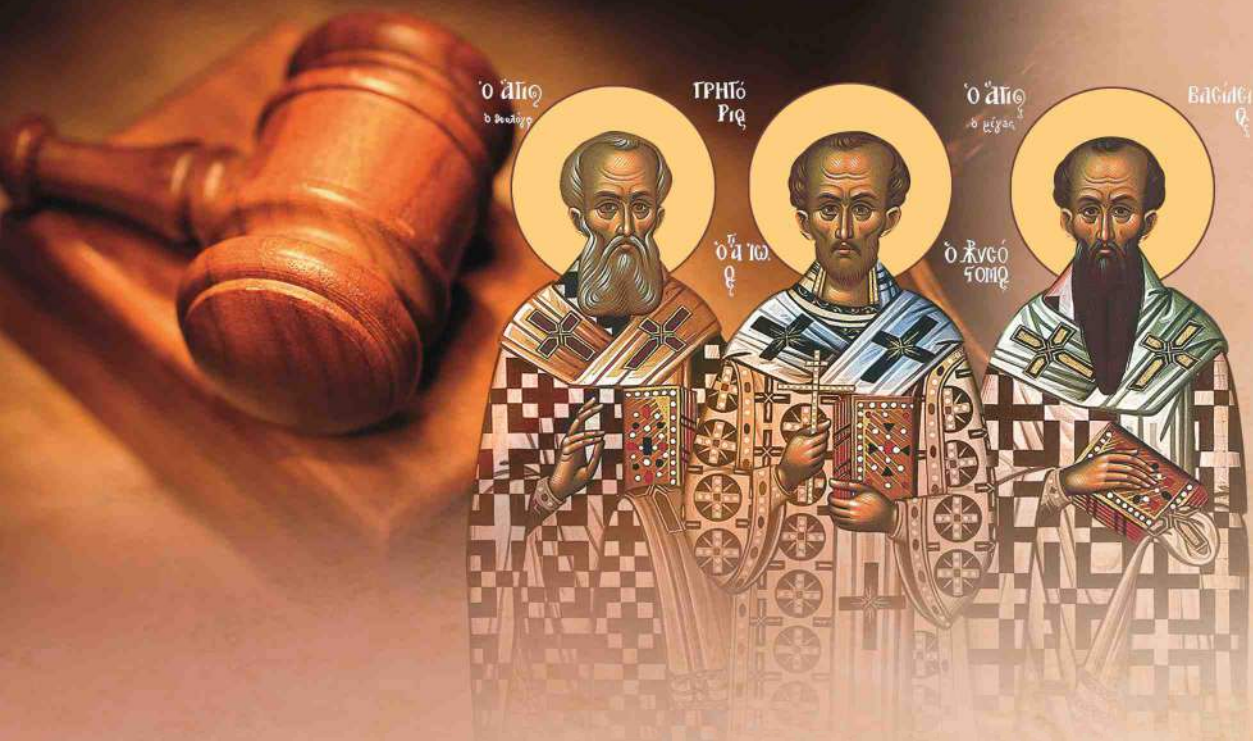
Πόσο ἀνόητα ἐνεργοῦμε, ὅταν ἀλαζονευόμαστε νομίζοντας πώς εἴμαστε κάτι πολύ σπουδαῖο ἢ παρασυρμένοι ἀπό τή φιλοδοξία καί τήν κενοδοξία μας δέν ἀφήνουμε κανένα περιθώριο γιά τόν Θεό στή ζωή μας! Κι ὁμως, ἀμέτρητα καθημερινά παραδείγματα μᾶς ἀναγκάζουν νά ἀναγνωρίσουμε τόν Θεό ὡς τόν μόνο Κύριο πού θά πεῖ τόν πρῶτο καί τόν τελευταῖο λόγο σέ κάθε ὑπόθεσή μας. Τό ἀληθινό καί αἰώνιο συμφέρον μας τό ἐξασφαλίζει τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Μέ αὐτή τήν ἐμπειρία ὁ ἅγιος Χρυσόστομος λέει: «Πάντοτε λέω, Κύριε, τό δικό σου θέλημα νά γίνει. Ὅχι ὅ,τι θέλει ὁ ἕνας καί ὁ ἄλλος, ἀλλά ὅ,τι ἐσύ θέλεις. Αὐτό τό θέλημά σου εἶναι γιά μένα πύργος, αὐτό βράχος ἀκίνητος, αὐτό βακτηρία σταθερή».

Ἡ καύχηση, ἡ ὑπερηφάνεια καί ἡ φιλοδοξία εἶναι παγίδες πιό ἐπικίνδυνες καί ἀπό τή φιλαργυρία, διότι, ὅπως ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι, «τὸ χρῆμα πολλοὶ ἐμίσησαν τήν δὲ δόξαν οὐδεῖς». Γι' αὐτή τήν ἀλαζονεία καυχέστε, λέει ὁ Ἀδελφός Θεός. Ἀλλά κάθε καύχηση αὐτοῦ τοῦ εἰδους «πονηρά ἐστιν» (Ἰα 4,16), προέρχεται ἀπό τόν πονηρό, τόν διάβολο· εἶναι σατανική. Σέ σᾶς, λοιπόν, πού προβλέπετε καί προγραμματίζετε τή δουλειά σας χωρίς νά σκέφτεστε τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, πού ἀλαζονεύεσθε καί νομίζετε ὅτι εἰσθε αὐτοδύναμοι, πού ἐγωιστικά ἀδιαφορεῖτε γιά τή δυστυχία τῶν συνανθρώπων σας, ἔχω νά πῶ ὅτι «ὁποῖος ξέρει νά κάνει τό καλό καί δέν τό κάνει ἀμαρτάνει» (4,17). Εἶναι λοιπόν

δυνάστης, ἄδικος καί ἐκμεταλλευτής ὅχι μόνο ἐκεῖνος πού πλούτισε μέ παράνομα μέσα ἀλλά κι ἐκεῖνος πού ἀρνεῖται νά βοηθήσει τοὺς ἐνδεεῖς μέ τὰ νόμιμα πλούτη του. Κανείς δέν ἔχει τό δικαίωμα νά εὐτυχεῖ μόνος του.

Τό σύνθημα «ισότης-δικαιοσύνη-ἀδελφότης» εἶναι ἀπό αὐτά πού περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλο ἀκούσθηκε πάνω στή γῆ μας, ἀλλά καί περισσότερο καταπατήθηκε. Ἡ κοινωνική ἀδικία δέν μπορεῖ νά ἀποφευχθεῖ μέ τοὺς ἀνθρώπινους νόμους, ὅσο αὐστηροὶ κι ἂν εἶναι. Πολύ καθαρά τό διδάσκει ὁ ἀπόστολος Ἰάκωβος στή διδασχὴ αὐτή. Οἱ ἀνθρώπινοι νόμοι θεωροῦν ἔνοχο ἐκεῖνον πού πλούτισε μέ ἐγκλήματα ἢ μέ κλοπές καί ἀδικίες. Ἐκεῖνους πού δέν ἔκαναν κάτι τέτοιο δέν μπορεῖ νά τοὺς κατηγορήσει. Κι ὁμως, ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ, ὁ νόμος τῆς ἐλευθερίας, σημειώνει ὅτι ἐκεῖνος πού κρατᾷ τὰ πλούτη καί δέν τὰ διαθέτει γιά νά κάνει τό καλό πού ξέρει καί μπορεῖ νά τό κάνει ἀμαρτάνει. Αὐτός χωρίς νά κλέψει εἶναι κλέφτης, χωρίς νά ἀπατήσει εἶναι ἀπατεώνας. Ὁ Μέγας Βασίλειος βεβαιώνει ὅτι εἶναι παράβαση τό «ἀκοινωνήτον», ἡ παράλειψη προσφορᾶς καί βοήθειας στοὺς ἔχοντες ἀνάγκη. Γενικά οἱ πατέρες τήν αὐθεντική θρησκευτικότητα τή βλέπουν στό «εὐμετάδοτον», γι' αὐτό ζητοῦν ἀπό τοὺς πιστοὺς νά προσφέρουν πρόθυμα. Ἐξάλλου, ὅπως ἐπισήμανε καί ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ἡ κοινωνία στίς ἀνάγκες τῶν ἀδελφῶν δέν εἶναι τόσο κέρδος γιά ἐκεῖνον πού λαμβάνει ὅσο γιά ἐκεῖνον πού δίνει. Αὐξάνει τίς πνευματικές καταθέσεις στόν προσωπικό λογαριασμό τοῦ πιστοῦ (βλ. Φι 4,17).

Ὁβλίας

Οἱ Τρεῖς Ἱεράρχες καί τό κοινωνικό πρόβλημα

Τό αἶτημα τῆς δικαιοσύνης εἶναι δια-
χρονικό καί πανανθρώπινο. Ποτέ ὅμως
μέχρι σήμερα δέν κατέστη δυνατόν νά
ἐπικρατήσῃ δικαιοσύνη στίς ἀνθρώπινες
κοινωνίες. Κατά καιρούς βίαιες καί αἱμα-
τηρές ἐπαναστάσεις ξέσπασαν μέ αἶτημα
τήν ἀνατροπή τῆς κοινωνικῆς ἀδικίας.
Μάταιες οἱ θυσίες! Οἱ κοινωνίες ἀπλῶς
ἄλλαξαν δυνάστες.

Ἀκόμη καί οἱ «χριστιανικές» κοινω-
νίες ἐκδηλώνουν ἔντονα τά σημάδια πα-
ρακμῆς καί βαθεῖας σήψης.

Ὑπῆρξε ἱστορικό λάθος νά ὀνομα-
σθοῦν οἱ κοινωνίες, στίς ὁποῖες ἐπικρά-
τησε ἡ πίστη στόν Χριστό, χριστιανικές.
Ἡ ὁμολογία πίστεως καί ἡ Βάπτισμα δέν
ἀρκοῦν. Ἡ Ἐκκλησία διασώζει τήν ἀλή-
θεια, ἀλλά αὐτή σήμερα ἀγνοεῖται ἀπό
τούς πλείστους βαπτισμένους χριστια-
νοὺς καί μή.

Πρώτη προϋπόθεση γιά τήν ἐπικρά-

τηση τῆς δικαιοσύνης εἶναι ὁ φόβος τοῦ
Θεοῦ, ὄχι βέβαια μέ τήν ἔννοια τοῦ τρό-
μου, ὅπως περιπαικτικά ἀρκετοί ἐχθροί
τῆς Ἐκκλησίας ἐρμηνεύουν. Φόβος Θεοῦ
σημαίνει σεβασμός τοῦ θελήματός του
καί διαρκῆς προσπάθεια, ὥστε αὐτό νά
πραγματώνεται στήν προσωπική ζωή τοῦ
πιστοῦ. Ὅσοι ἀντιστρατεύονται τό θέλη-
μα τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἔχει ἀποκαλυφθεῖ διά
τοῦ Εὐαγγελίου του, ὁμιλοῦν καί γρά-
φουν γιά φυσικό δίκαιο, γιά πανανθρώ-
πινα ἰδανικά καί ἄλλα αἰόλα καί μετέ-
ωρα. «Χωρίς Θεό ὅλα ἐπιτρέπονται», ἔ-
γραψε ὁ πιστός Ντοστογιέφσκυ. Καί τόν
δικαιώνει ὁ ὕλιστής Καμύ, πού συμπλή-
ρωσε: «Νοεῖται δικαιοσύνη χωρίς Θεό;».
Νά ὁ λόγος γιά τόν ὁποῖο ὅλες οἱ ὥς τώ-
ρα κοινωνικές ἐπαναστάσεις ἀπέτυχαν
κατά τρόπο τραγικό. Βέβαια, τίθεται καί
τό ἐρώτημα: Μήπως δέν ἀπέτυχε καί ὁ
χριστιανισμός;

Οἱ Τρεῖς Ἱεράρχες ἀποτελοῦν φωτεινά παραδείγματα λόγῳ καὶ ἔργῳ ἀγωνιστῶν ὑπὲρ τῆς δικαιοσύνης. Μὲ θαυμαστή ὑπακοή στό θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἔκαναν πράξη τὴν εὐαγγελικὴ διδασκαλία. Ἦσαν πλούσιοι στή νιότη τους καὶ θὰ μπορούσαν νὰ ἐπαυξήσουν τὴν περιουσία τους. Ὅχι μόνο δὲν παρέμειναν πλούσιοι, ἀλλὰ ἐξέπεσαν στήν ἐσχατὴ φτώχεια, παραιτηθέντες ἀπὸ τὸ δικαίωμα τῆς ιδιοκτησίας. Γιατί παραιτήθηκαν; Ἐπειδὴ ἔτρεμαν τὸν Θεό; Προφανῶς ὄχι. Τὸν Θεό τὸν ἀγαποῦσαν καὶ «ἡ ἀγάπη ἔξω βάλλει τὸν φόβον» (Α΄ Ἰω 4,18). Γι' αὐτὸ καὶ δὲν φοβοῦνταν τοὺς κοσμικοὺς ἄρχοντες. Ἀπειλήθηκαν, διώχθηκαν ἢ ἐξορίστηκαν. Παρέμειναν ἄκαμπτοι. Ὁλος τους ὁ βίος μία διαρκὴς στηλίτευση τῆς ἀπληστίας τῶν πλουσίων καὶ προάσπιση τῶν φτωχῶν καὶ καταφρονεμένων. Παραθέτουμε χαρακτηριστικὰ ἀποσπάσματα ἀπὸ ὁμιλίες τους:

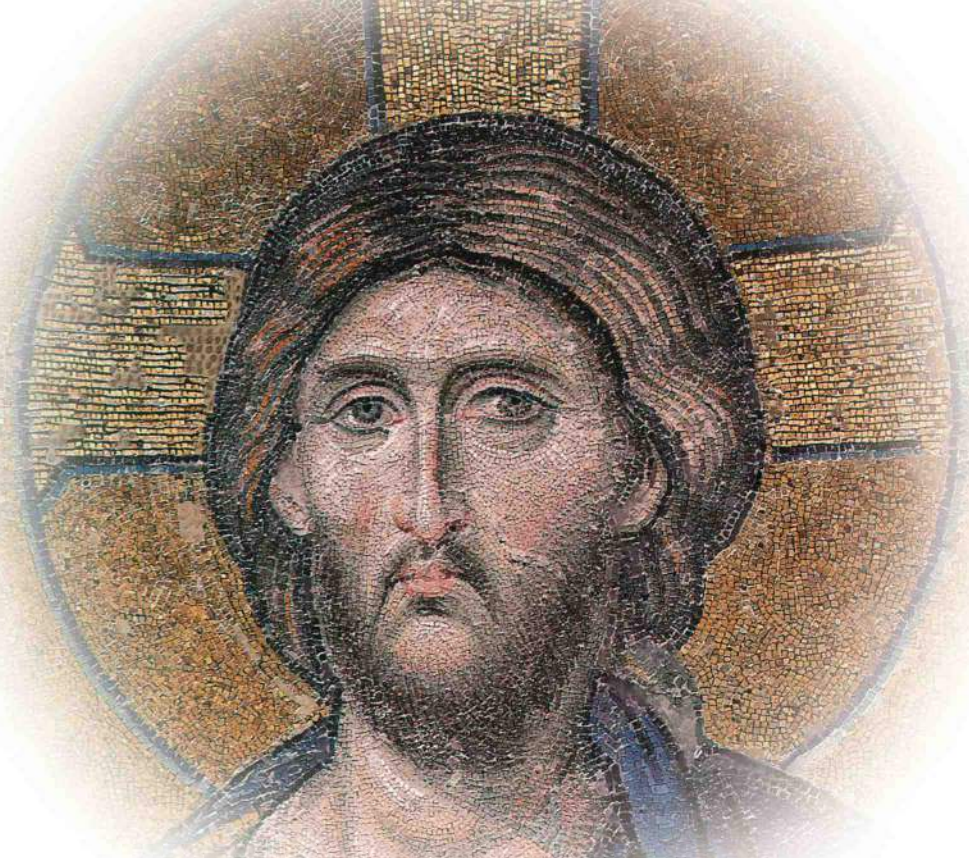
«Ὡς πότε θὰ ᾿ναι παντοδύναμο τὸ χρυσάφι, τῶν ψυχῶν ἡ ἀγχόνη, τῆς ἀμαρτίας τὸ δόλωμα; Ὡς πότε θὰ κυβερνάει ὁ πλοῦτος, ἡ αἰτία τοῦ πολέμου, γιὰ τὸν ὁποῖο κατασκευάζονται ὅπλα, γιὰ τὸν ὁποῖο ἀκονίζονται ξίφη; Ἐξαιτίας τοῦ πλούτου συγγενεῖς λησμονοῦν τοὺς φυσικοὺς δεσμούς τῆς συγγένειας, ἀκόμη καὶ ἀδελφοὶ ἀλληλοὑποβλέπονται μὲ φονικὲς διαθέσεις. Χάριν τοῦ πλούτου οἱ ἐρημιεῖς τρέφουν τοὺς ληστές, ἡ θάλασσα τοὺς πειρατές καὶ οἱ πόλεις τοὺς συκοφάντες. Ποιὸς εἶναι ὁ πατέρας τῆς ψευτιᾶς; Ποιὸς ὁ δημιουργὸς τῆς πλαστογραφίας; Ποιὸς ὁ γεννήτορας τῆς ἐπιπορευτικῆς; Δὲν εἶναι ὁ πλοῦτος, δὲν εἶναι ἡ ἀγωνιώδης μέριμνα γιὰ τὴν ἀπόκτησίν του;... Ἄν θέλεις νὰ εἶσαι τέλειος, πύλησε τὰ ὑπάρχοντά σου καὶ μοίρασε τὰ χρήματα στοὺς φτωχοὺς» (Μ. Βασιλείου,

Πρὸς πλουτοῦντας).

«Ὅταν οἱ κάτοχοι (τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν) πλεονεκτοῦν καὶ ἀρπάζουν, θὰ τοὺς ἀποκαλέσουμε ἀγαθοὺς;... Εἶναι ὀλέθριο τὸ πάθος τῆς πλουτομανίας καὶ δὲν εἶναι μὲ κανένα τρόπο δυνατό νὰ πλουτεῖ κάποιος χωρὶς νὰ ἀδικεῖ... Τί, λοιπόν, θὰ ἀντεῖπει κάποιος, μὲ ἄδικα μέσα θὰ πλουτίσει ἂν κληρονομήσει τὸν πλοῦτο τοῦ πατέρα του; Τὰ προϊόντα τῆς ἀδικίας κληρονόμησε. Διότι δὲν ἦταν βέβαια πλούσιος ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἀδάμ ὁ πρόγονός του» (Ἰω. Χρυσόστομος, *Ὁ πλοῦτος καρπὸς πλεονεξίας καὶ ἀρπαγῆς).*

Οἱ Τρεῖς Ἱεράρχες, τοὺς ὁποίους σήμερα προκλητικὰ περιφρονοῦμε στὸν χῶρο τῆς ὑποβαθμισμένης κάκιστης ἐκπαίδευσής μας, δὲν μᾶς προκαλοῦν μόνο λόγῳ τοῦ εὗρους τῶν γνώσεών τους. Μᾶς προκαλοῦν λόγῳ τῆς ὑπέρβασης ὅλων ἐκείνων πού θεωροῦμε σημαντικὰ -πλοῦτο, τιμές, ἀξιώματα, ἡδονές- καὶ παθιαζόμεστε γιὰ τὴν ἀπόκτησίν τους. Αὐτοὶ καὶ ὅλο τὸ νέφος τῶν ἀγίων τῆς Ἐκκλησίας μαρτυροῦν κατὰ τρόπο ἀναμφισβήτητο ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν εὐαγγελίστηκε οὐτοπία. Ἐμεῖς εἴμαστε τιποτένιοι. Καὶ ὅσο εἴμαστε τιποτένιοι, τόσο θὰ αἰσθανόμαστε τὴν ὁδύνη νὰ ἐπιβιώνουμε σὲ κοινωνία ἀπὸ τὴν ὁποία ἔχουν φυγαδευτεῖ τὰ ὁράματα καὶ τὰ ἰδανικά. Αὐτὰ εἶναι οἱ οὐτοπίες, μὲ τίς ὁποῖες δημαγωγοὶ ἢ φαντασιόπληκτοι πλημμύρισαν τίς μεταχριστιανικὲς κοινωνίες, πού ἔχουν πραγματοποιήσει τὴ μεταφυσικὴ ἐξέγερση. Οἱ λαοὶ πού ἀρνοῦνται νὰ ὑποταγοῦν στό θέλημα τοῦ Θεοῦ θὰ κυβερνοῦνται ἀπὸ τυράννους καὶ θὰ καυχῶνται γιὰ τὴν ἐλευθερίαν τους, δοῦλοι ὄντες σὲ πάθη ἀτιμίας.

Απ. Παπαδημητρίου

«Οἱ ὀφθαλμοί μου διαπαντός πρὸς τὸν Κύριον»

Σέ μία ἀπό τίς πρόβες τῆς χορωδίας μας γιά τή νέα χρονιά, ἡ μαέστρος μᾶς κοίταξε μέ νόημα καί εἶπε χαρακτηριστικά κάτι πού τυπώθηκε μέσα μου: «Ίά νά συντονιζόμαστε, ἓνα μᾶς σώζει: νά κοιταζόμαστε...».

Νά κοιταζόμαστε... Κι εἶναι πολλά καί ποικίλα τά βλέμματα πού συναντῶ τήν κάθε μου μέρα. Ἀνάμεσα σ' ὅλα αὐτά ξεχωριστό δῶρο τοῦ Θεοῦ τό βλέμμα τό ἀδελφικό. Στό βλέμμα αὐτό συναντῶ τήν ἀγάπη καί τήν κατανόηση, τήν ἐνθάρρυνση καί τό κουράγιο, τή χαρά καί τή θλίψη, τόν πόνο καί τόν ἀγώνα, τή συγκατάβαση καί τή γλυκύτητα... Μέσα στό βλέμμα τό ἀδελφικό βρίσκω αὐτό πού χρειάζομαι... Ἐνα μᾶς σώζει, νά κοιταζόμαστε, ἀδελφέ μου! Νά διαβάζω στή ματιὰ σου τήν ἴδια τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ μας γιά νά ζῶ ἐκεῖνο τό... «Εἶδες τόν ἀδελφό σου; εἶδες τόν Θεό σου...».

Ἐνα μέ σώζει: νά κοιταζόμαστε καί μέ σένα, ἐαυτέ μου... Νά ἐρευνῶ καί νά κοιτῶ τό μέσα μου, νά μή δειλιάζω νά σκύβω ἐντός μου. Νά γνωρίσω τήν ἀθλιότητα καί τή βρομιά πού φιλοξενῶ καί κοιτώντας προσεχτικά νά ἀνακαλύψω τίς κρυφές πτυχές τοῦ εἶναι μου. Βλέμμα εὐλικρίνειας, πού θά μοῦ χαρίσει τή γνώση τοῦ ἐαυτοῦ μου κάτω ἀπό τόν προβολέα τῆς θείας παρουσίας καί θά μέ φιλοτιμήσει γιά τήν ἀλλαγὴ.

Κι ἄλλα ἀκόμα βλέμματα νιώθω στοργικά νά μέ ἀγκαλιάζουν... Εἶναι τό βλέμμα πού μέ τήν προσευχή τους ἀκουμποῦν πάνω μου οἱ ἅγιοι καί μαζί ὅλη ἡ θριαμβεύουσα ἐκκλησία... Διαπερνᾷ τοὺς οὐρανούς τό ζωντανό τους βλέμμα καί ἀγγίζει τήν καρδιά μου. Λαχταρῶ νά ἀνταμώνω μέ τοῦτα τά βλέμματα πού μοῦ μαθαίνουν νά ζητῶ καί νά φρονῶ τά ἄνω. Ζητᾷ τό βλέμμα μου ὁ οὐρανός γιά

νά χωρέσει ὁλος μέσα μου, γιά νά κατοικήσει τό βλέμμα τοῦ Θεοῦ στήν καρδιά μου... Πῶς νά τοῦ τό ἀρνηθῶ; Προσπαθῶ νά ἀνταποκριθῶ σέ τοῦτο τό κάλεσμα, σέ τοῦτο τό κοίταγμα πού μέ γαληνεύει καί μέ ἐνισχύει στόν ἀγώνα... Μυστικά ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ σταλάζει ἐντός μου αὐτό τό βλέμμα τοῦ οὐρανοῦ. Μέ ἕναν τρόπο θαυμαστό ὁ Θεός καθαρίζει τά μάτια μου. Μέ τό φῶς τοῦ Εὐαγγελίου ἀνοίγει τούς ὀφθαλμούς τούς νοερούς, γιά νά δῶ καί νά πιστέψω, γιά νά καθρεφτιστῶ στή δική Του ἅγια μορφή καί νά τολμήσω τήν ἀλλαγὴ.

Φοβᾶμαι νά μή χάσω τοῦτο τό βλέμμα. Φοβᾶμαι μήν τύχει καί ἀλληθωρίσω, μήν ἀγαπήσω ἄλλα βλέμματα καί ξεχάσω τό δικό Σου βλέμμα, Κύριε... Τό βλέμμα Σου, πού χάραξε ἐντός μου ἀποφάσεις ἱερές καί μέ σημάδεψε... Αὐτό, πού ὀριοθέτησε γιά μένα μία πορεία ἱερή καί μέ ὀδηγεῖ νά τή βαδίσω. Τό βλέμμα Σου, πού μοῦ θυμίζει τίς εὐεργεσίες σου, τίς εὐλογίες σου στό κάθε μου βῆμα. Τό δικό Σου ἅγιο βλέμμα, πού ἀπαλύνει τόν πόνο μου καί διασκεδάζει τίς ἀνησυχίες μου, πού μέ γεμίζει μέ ἐλπίδα καί μέ πληρώνει μέ εἰρήνη... Ἀκόμη κι ὅταν τά δικά μου μάτια κλείνουν γιά νά ξεκουραστοῦν, οἱ δικοί Σου ὀφθαλμοί ἀγρυπνοῦν ἀνύστακτα καί μέ προστατεύουν. Μέ γεμίζει ἀσφάλεια καί ἐμπιστοσύνη αὐτό τό βλέμμα τοῦ Θεοῦ, ἰδιαίτερα τίς ὥρες τοῦ πειρασμοῦ καί τῆς θλίψης.

«Ὄφθαλμοὶ Κυρίου ἐπὶ δικαίους» (Ψα 33,16) καί «τὰ βλέφαρα αὐτοῦ ἐξετάζει τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων» (Ψα 10,4). Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Κυρίου εἶναι διαρκῶς στραμμένοι ἐπάνω μας καί μέσα σ' αὐτό τό βλέμμα τοῦ Θεοῦ συναντιόμαστε ὅλοι οἱ ἀγωνιζόμενοι πιστοί.

Στὴν ἀρχὴ τῆς νέας χρονιᾶς σιωπῶ καί σέ κοιτάζω, Κύριε... Στὴ μεγάλη σου δωρεὰ ἐπιθυμῶ νά σοῦ προσφέρω κι ἐγώ τά δικά μου μάτια καί μαζί μέ τόν ψαλμωδὸ σοῦ τραγουδῶ: «Οἱ ὀφθαλμοὶ μου διαπαντὸς πρὸς τὸν Κύριον» (Ψα 24,15), γιά νά μπορεῖς κι Ἐσύ νά μοῦ λές: «Ἐπιστηριῶ ἐπὶ σέ τοὺς ὀφθαλμούς μου» (Ψα 31,8).

Μ. Δανιήλ

ΔΩΡΕΕΣ

Γιὰ τὴν Ἀδελφότητα

- * Α.Μ.Π. 300€
- * Ἑρελιάδης Αναστάσιος, εἰς μνήμην ἀδελφῆς Τριανταφυλλιάς, 100€
- * Χατζητόλιας Ἡλίας 130€.

Γιὰ τό Περιοδικό

- * Δοπρίδου Αναστασία 10€
- * Κακαεράκη Αἰκατερίνη 10€
- * Κουρδοπάλου Ἑλένη 20€
- * Μιχαλοπούλου Ἄννα 10€
- * Σουλτανίδου Στέλλα 10€.

Γιὰ τὴν Κατασκήνωση

- Εἰς μνήμην Στ. Σάκκου καί Π. Κουτλεμάνη: *
- Α.Κ. 100€
- * Α.Π. 100€
- * Γ.Κ. 1.000€
- * Ἐξαρχόπουλος Δημήτριος, εἰς μνήμην Ζωῆς Ἀμοιρίδου, 200€
- * Ι.Κ. 1000€
- * Α.Ζ. 420€
- * Μ.Α. 100€
- * Μεταξᾶς Νικόλαος 50€
- * Ν.Δ. 50€
- * Μπούτου Ἀργυρώ 300€
- * Ν.Κ. 600€
- * Ο.Χ.Α. «Ἡ Θεοτόκος» 150€
- * Οἰκογένεια π. Ν. Παπανικολάου 800€
- * Π.Α.Α. 200€
- * Πιπερόπουλος Ἀπόστολος 100€
- * Σ.Τ. 500€
- * Συναέρης Γεώργιος 70€
- * Στεργιούλης Βασίλειος 50€
- * Τσαγκούλης Γεώργιος 20€
- * Χ.Π. 150€
- * Ἀνώνυμος 50€.

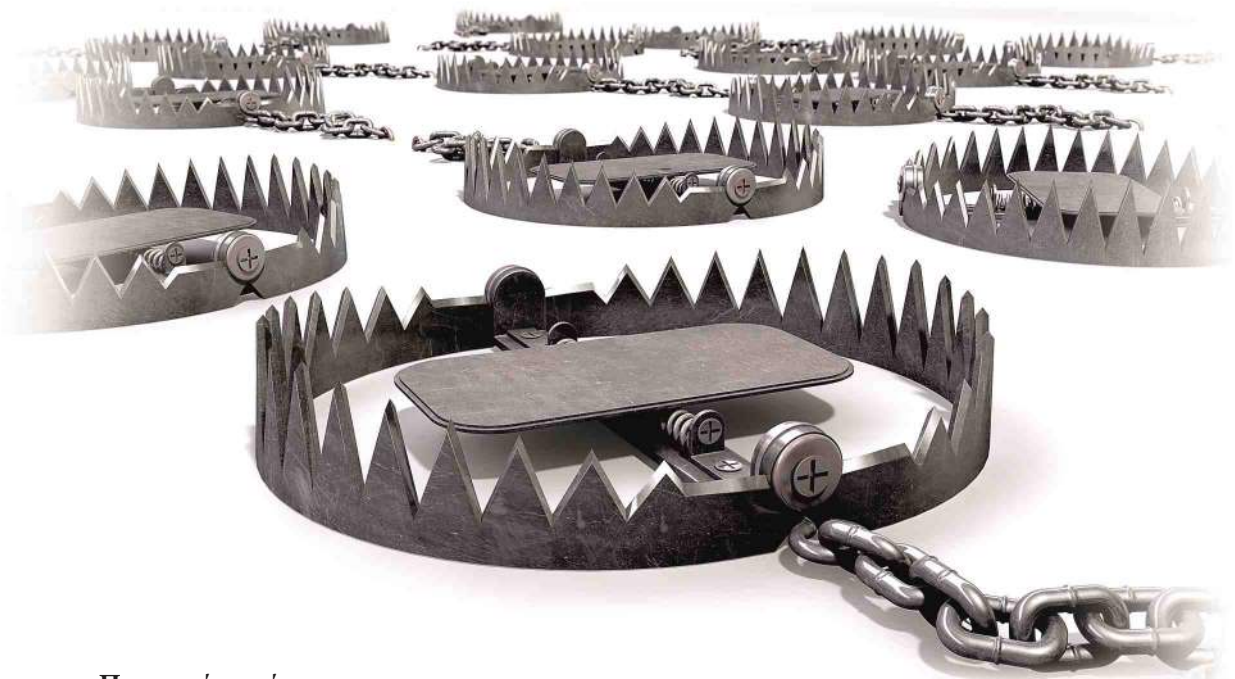
- * Σ.Ε., εἰς μνήμην Σταυρούλας, 100€
- * Σ.Π. 200€
- * Σ.Σ., εἰς μνήμην Δημητρίου, 100€.

Γιὰ τὴ Φιλανθρωπία

- * Α.Ζ. 420€.

Γιὰ τίς Φυλακές

- * Ράχου Εὐτέρπη 10€.

Πατερικά μηνύματα

Ἄνθρωπε, πρόσεχε!

Στήν ἁγία Γραφή βρίσκουμε ἀποτυπωμένη τήν πραγματική εἰκόνα τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς ἀλλά καί τά μέσα γιά τή διόρθωση καί τήν καλλιέργειά της. Κι εἶναι πραγματική εὐλογία Θεοῦ οἱ ἅγιοι πατέρες καί διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας, πού βιώνοντας οἱ ἴδιοι τίς εὐαγγελικές ἀλήθειες καί φωτισμένοι ἀπό τή χάρι τοῦ Θεοῦ γίνονται καί γιά μᾶς οἱ ἀλάνθαστοι ὁδηγοί στήν πνευματική πορεία. Μέ αὐτή τή συναίσθηση μελετοῦμε μία ἀπό τίς 24 «ἡθικές ὁμιλίες» τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, πού θεωροῦνται ἀριστουργήματα τέχνης καί σοφίας, τήν ὁμιλία «Εἰς τὸ “Πρόσεχε σεαυτῷ”». Στήν ὁμιλία αὕτη ὁ «οὐρανοφάντωρ τῆς Καισαρείας» ἐρμηνεύει καί ἐμβαδύνει στό παλαιοδιαθηκικό ρητό «Πρόσεχε σεαυτῷ μὴ γένηται ῥῆμα

κρυπτόν ἐν τῇ καρδίᾳ σου ἀνόμημα» (Δε 15,9). Θέλοντας μάλιστα νά ἐντυπώσει στή σκέψη τῶν ἀκροατῶν τά λεγόμενα, ἐπαναλαμβάνει σάν ἐπὶ δότῃ φράση «πρόσεχε σεαυτῷ».

Εἶναι γεγονός ὅτι πολὺ εὐκόλα ἀμαρτάνουμε, γι’ αὐτὸ εἶναι ἀνάγκη πολὺ νά προσέχουμε. Τὰ πῶς εὐκόλα ἀμαρτήματα γίνονται μέ τή σκέψη. Οἱ ἀμαρτωλές πράξεις πού γίνονται μέ τὸ σῶμα χρειάζονται καί χρόνο καί εὐκαιρία καί κόπους καί συνεργάτες. Ἀντίθετα οἱ ἀμαρτωλές κινήσεις τῆς διανοίας ἐνεργοῦνται ἀχρόνως, ἐπιτελοῦνται ἀκόπως, σχηματίζονται εὐκόλα τήν κάθε στιγμή καί ὁλοκληρώνονται μέ μεγάλη ταχύτητα. Δέν προλαβαίνεις νά τίς διακόψεις. Γι’ αὐτὸ καί ὁ Δημιουργὸς ἀξιώνει περισσότερη προφύλαξη

καί επιμέλεια, ἄγρυπνη φρούρηση τῆς διάνοιάς μας.

Ἄν τά ἄλογα ζῶα ἀπό τή φύση τους, χωρίς κανείς νά τά διδάξει, ἀποφεύγουν τή δηλητηριώδη χλόη καί ἐπιλέγουν τή φαγώσιμη, παρόμοια καί σύ, ὁ λογικός ἄνθρωπος ὀφείλεις νά ἀποφεύγεις τήν ἁμαρτία σάν φοβερό δηλητήριο καί νά ἐπιδιώκεις τή δικαιοσύνη σάν δροσερή θρεπτική χλόη. Κράτα, λοιπόν, ἄγρυπνο τό μάτι τῆς ψυχῆς σου. Πρόσεχε μήπως στήν προστασία τοῦ ἑαυτοῦ σου φανεῖς κατώτερος ἀπό τά ἄλογα ζῶα. Μήπως συλληφθεῖς ἀπό τίς κρυφές παγίδες πού παντοῦ ἔχει στήσει ὁ ἐχθρός καί γίνεις θήραμα τοῦ διαβόλου.

Μέ ἐπιστημονική ἐμβριθμία καί ἀγιοπνευματική διόραση ὁ ἅγιος πατέρας διακρίνει: Ἄλλο πράγμα εἴμαστε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι, δηλαδή ἡ ψυχή καί ὁ νοῦς μας, ἄλλο τά δικά μας, τό σῶμα καί οἱ αἰσθήσεις του, κι ἄλλο τά γύρω ἀπό ἐμᾶς: χρήματα, τέχνες καί ἡ λοιπή πραγματεία τοῦ βίου. Ὁ ἀγιογραφικός λόγος συμβουλεύει «πρόσεχε σεαυτῶ», δηλαδή τήν ψυχή σου, καί μήν προσκολλᾶσαι στά θνητά σάν νά ἦταν αἰώνια, μίτε νά περιφρονήσεις τά αἰώνια σάν ἐφήμερα. Αὐτό δέν σημαίνει ὅτι θά ἀδιαφορήσεις γιά τό σῶμα, ἀλλά ὅτι θά ἀξιολογήσεις τά πράγματα ἀποδίδοντας τήν προτεραιότητα στήν ἀθάνατη ψυχή: «Υπερόρα σαρκός, παρέρχεται γάρ ἐπιμελοῦ ψυχῆς, πράγματος ἀθανάτου»!

Προσέχοντας τόν ἑαυτό σου θά τόν γνωρίσεις καί ἔτσι θά μπορέσεις νά τόν κυβερνήσεις, νά τόν κατευθύνεις

σωστά καί λογικά. Θά μπορέσεις νά θαμάσεις τήν ὀργή σου, νά χαλιναγωγήσεις τή γλῶσσα, νά ἐξουδετερώσεις τόν θυμό, νά ἀποφύγεις τίς κακές ἐπιθυμίες. Ἐρεύνησε τόν ἑαυτό σου κι ἄν βρεῖς σ' αὐτόν πολλά σφάλματα μήν ἀπελπίζεσαι. Ἐπανάλαβε τήν προσευχή τοῦ τελώνη· «ὁ Θεός ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῶ».

Ἐνα μικρό σύμπαν ὁ ἀνθρώπινος ὁργανισμός προβάλλει ἐμφανῆ τή σοφία τοῦ Θεοῦ καί ἀποκαλύπτει τίς ιδιότητές του. Καί δέν εἶναι μόνον ἡ ἀόρατη ψυχή πού μᾶς ἀνάγει στόν ἀόρατο Θεό. Εἶναι καί τό σῶμα, «τό ἀριστοτεχνικό κατάλυμα τῆς λογικῆς ψυχῆς». Ἡ ὀρθή στάση του, ὁ καταμερισμός τῶν αἰσθητηρίων καί τό ἔργο πού τό καθενα προσφέρει, τά διάφορα ὄργανα τοῦ σώματος καί ἡ θαυμαστή λειτουργία τους ὀδηγοῦν τόν ἄνθρωπο πού τά προσέχει στή γνώση τοῦ σοφοῦ Δημιουργοῦ, ὥστε ἐκθαμβος νά ἀναφωνεῖ· «ἐθαυμαστώθῃ ἡ γνῶσις σου ἐξ ἐμοῦ». Ἔτσι ἀπό τήν αὐτοεξέταση καί τόν αὐτοέλεγχό, πού ὀδηγεῖ στήν αὐτογνωσία, φθάνουμε στήν υπέρτατη καταξίωση τῆς ἀνθρώπινης φύσεως, στή θεογνωσία.

Μήπως ἡ ἀλλοτριώση τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου ἀπό τόν Θεό καί ἡ ἀπροκάλυπτη ἀπομάκρυνσή του ἀπό Αὐτόν εἶναι δεῖγμα ὑλαρχιακοῦ κενοῦ καί αὐτοάνοιας; Καί μήπως θά ἔπρεπε, περιορίζοντας τούς τόσους περισπασμούς, νά σκύψουμε στήν ἴδια τήν ψυχή μας; Εἶναι τό πρῶτο βῆμα γιά νά βροῦμε τόν ἑαυτό μας καί τόν Θεό.

Ο.

Ἀπό τόν ἄμβωνα τῆς Κυριακῆς

Κυριακή 3/1, πρό τῶν Φώτων

«Καὶ ἐξεπορεύετο πρὸς αὐτὸν πᾶσα ἡ Ἰουδαία χώρα καὶ οἱ Ἱεροσολυμίται» (Μρ 1,5).

Συγκλονιστική ἡ ζωὴ τοῦ Ἰωάννη, ἀντίθετη ἀπὸ τὴ νοοτροπία τοῦ κόσμου. Δέν βαδίζει κατὰ ἄνθρωπο καὶ κατὰ κόσμο. Εἶναι ντυμένος μέ ἓνα δέρμα, τρέφεται μέ ἀκρίδες καὶ μέλι ἄγριο, καὶ ζῇ μέσα στὴν ἔρημο σάν νά εἶναι ἀγρίμι. Αὐτὸ εἶναι ἡ δυνατότερη καμπάνα, τὸ δυνατότερο κήρυγμα, πού κάνει τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, ἀπὸ ὅλη τὴν Ἰουδαία, ἀπὸ τὴ Γαλιλαία καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη νά ἔρχονται στὸν Ἰωάννη, στὴν ἔρημο. Ἀντὶ νά κάνει ὁ Ἰωάννης περιοδεῖς γιὰ νά κηρύξει, ὅπως θά κάνει ἀργότερα ὁ Ἰησοῦς, κηρύττει μέ τὴν ἀσκητοσύνη του, μέ τὴν ἀπομόνωσή του. Αὐτὴ ἡ ἀπομόνωση, πού τὸν κρατᾷ ὅμως ἀναπόσπαστα συνδεδεμένο μέ τὸν Θεό, γίνεται ὁ μαγνήτης πού ἐλκύει τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς ὁδηγεῖ στὸν Ἰορδάνη ποταμὸ γιὰ νά ἀκούσουν τὸ κήρυγμά του.

Κυριακή 10/1, μετὰ τὰ Φῶτα

«μετανοεῖτε· ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν» (ΜΘ 4,17).

Γιὰ τὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ὑπάρχουν δύο δρόμοι. Ὁ ἓνας γράφει «ἀναμαρτησία». Ἄβατος ὁ δρόμος αὐτός. Ἕνας τὸν περπάτησε. Αὐτός πού εἶναι καὶ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, ὁ ἀναμάρτητος Ἰησοῦς. Ὅλοι οἱ ἄλλοι εἴμαστε ἁμαρτωλοί. Ἄρα, χάσαμε τὴ βασιλεία; Ὅχι! Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἀνοίγει καὶ ἓναν ἄλλο δρόμο κι αὐτὸς λέγει «μετάνοια». Μέ τὴ μετάνοια μπορεῖ ὁ ἁμαρτωλὸς νά βαδίσει τὸν δρόμο πού ὁδηγεῖ στὴ βασιλεία, ἐκεῖ πού ὁδηγεῖ καὶ ἡ ἀναμαρτησία. Τί ἀγάπη Θεοῦ εἶναι αὐτή! Τί συγκατάβαση εἶναι αὐτή, νά μᾶς δέχεται ἁμαρτωλούς στὴ βασιλεία! Γνωρίζει ὁ Κύριος τὴν ἀδυναμία μας καὶ συγκαταβαίνει.

Κυριακή 17/1

«οἱ δὲ ἐννέα ποῦ; οὐκ εὗρέθησαν ὑποστρέψαντες δοῦναι δόξαν τῷ Θεῷ;» (Λκ 17,17-18).

Εἶναι πολὺ ἐπικαίρο καὶ δυνατό τὸ μάθημα πού μᾶς διδάσκει σήμερα ὁ Χριστός. Ἡ ἐποχὴ μας μπορεῖ νά ἔχει πολιτισμό, νά παρουσιαζόμαστε ὡς πολὺ «καθὼς πρέπει» ἄνθρωποι, μέ εὐγένειες καὶ εὐαισθησίες, ἀλλὰ στὴν πραγματικότητα, ἐφόσον δέν ἔχουμε εὐγνωμοσύνη, δέν ἔχουμε ἀνθρωπιά. Ἡ εὐγνωμοσύνη,

ὁ σεβασμός, ἡ ἐργατικότητα εἶναι τὰ βασικά στοιχεῖα τῆς ἀνθρωπιᾶς. Εἶναι οἱ φυσικές ἀρετές. Καί ὅταν ἓνας ἄνθρωπος δέν ἔχει τίς φυσικές ἀρετές, δέν μπορεῖ νά ἔχει καί τίς πνευματικές. Ἐνα ἄγριο δένδρο μπολιάζεται, ἀλλά ἓνα δένδρο ξερό ὅ,τι καί νά κάνουμε δέν μπολιάζεται. Ἐτσι ἓνας ἄνθρωπος πού δέν ἔχει εὐγνωμοσύνη, δέν ἔχει τίς φυσικές ἀρετές, δέν μπορεῖ νά καλλιεργηθεῖ πνευματικά. Σήμερα, ἐνῶ λέμε ὅτι εἴμαστε πολιτισμένοι ἄνθρωποι, ἡ ἀχαριστία ὀργιάζει! Καί τό φοβερό εἶναι ὅτι πολλές φορές ἀποδεικνύεται στήν κοινωνία μας ὅτι ὅσο μεγαλύτερη εἶναι ἡ εὐεργεσία, τόσο φοβερότερη εἶναι ἡ ἀχαριστία.

Κυριακή 24/1

«ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· ἀνάβλεψον· ἡ πίστις σου σέσωκέ σε. Καί παραχρῆμα ἀνέβλεψε» (Λκ 18,42-43).

Μέ τό σημεῖο αὐτό ἀποδεικνύεται ποιός εἶναι ὁ Ἰησοῦς. Ὁ προφῆτης Ἡσαΐας 850 χρόνια π.Χ. κήρυξε καί διακήρυξε ὅτι ὁ Μεσσίας θά ἔλθει στόν κόσμο ὡς ὁ ἥλιος, ὡς φῶς, καί ὅταν ἔλθει θά δώσει τό φῶς στούς τυφλοῦς (βλ. Ἡσ 35,5). Μάλιστα ὁ Μαλαχίας τόν ὀνόμασε «ἥλιον δικαιοσύνης» (4,2). Καί τώρα ἐκπληρώνεται αὐτή ἡ προφητεία. Μέ τήν ἐκπλήρωσή της δίδει ὁ Κύριος τὰ διαπιστευτήρια, τὰ σημάδια του. Αὐτό θά πεῖ θαύματα, διαπιστευτήρια καί σημεῖα πού ὁμολογοῦν καί ἀποκαλύπτουν ὅτι δέν εἶναι μόνον ἄνθρωπος, ὅπως τόν βλέπουν, ἀλλά καί Θεός. Ἄνθρωπος τό φαινόμενον, Θεός τό κρυπτόμενον, Θεάνθρωπος.

Κυριακή 31/1

«Καί προδραμῶν ἔμπροσθεν ἀνέβη ἐπὶ συκομορέαν, ἵνα ἴδῃ αὐτόν, ὅτι ἐκείνης ἡμέλλε διέρχεσθαι. Καί ὡς ἦλθεν ἐπὶ τὸν τόπον, ἀναβλέψας ὁ Ἰησοῦς εἶδεν αὐτόν καί εἶπε πρὸς αὐτόν· Ζακχαῖε, σπεύσας κατὰβηθι» (Λκ 19,4-5)

Ὁ Ζακχαῖος ὡς σύμβολο ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος πού ἀποστάτησε, πού ἀπομακρύνθηκε ἀπό τόν Θεό, «ἐζητεῖ ἰδεῖν τόν Ἰησοῦν». Καί ἀφοῦ, λόγῳ τοῦ πλήθους, δέν μπορούσε νά πλησιάσει τόν Ἰησοῦ, ἀνέβηκε πάνω στή συκομοριά. Φαντασθεῖτε ἓνας διευθυντής μεγάλης ἐταιρείας ἢ ἓνας δήμαρχος μιᾶς πόλεως, ἓνα ἐπίσημο πρόσωπο νά ἀνεβεῖ σάν ἓνα χαμίνι, σάν ἓνας ἀλήτης, ἐπάνω σέ ἓνα δένδρο, στόν δρόμο ἀπό ὅπου θά περνοῦσε ὁ Ἰησοῦς γιά νά τόν δεῖ. Βέβαια ὁ κόσμος δέν τοῦ ἔδωσε σημασία, ἀλλά ὁ Ἰησοῦς ὅταν ἔφθασε ἐκεῖ σταματᾷ. Ὑψώνει τό βλέμμα του καί συναντᾷ τό γεμάτο λαχτára βλέμμα τοῦ Ζακχαίου. Νά τί θά πεῖ σωτηρία! Τήν ὥρα πού τό βλέμμα τοῦ Ἰησοῦ συνάντησε τό βλέμμα τοῦ Ζακχαίου, τότε πραγματικά ἄρχισε αὐτό πού λέμε σωτηρία. Εἶναι ἡ μεγαλύτερη ὑπόθεση τῆς ζωῆς μας ἡ σωτηρία καί ἀρχίζει ἀπό τή στιγμή πού θά συναντήσουμε τόν Κύριο.

Στέργιος Ν. Σάκκος
(ἀπό λειτουργικά κηρύγματα)

Σέ μία σειρά ἄρθρων θά ἐπιχειρήσουμε νά ἐξετάσουμε ὀρισμένα γεωλογικά ἢ ἄλλα φυσικά φαινόμενα πού σχετίζονται μέ τήν ἁγία Γραφή καί νά προβοῦμε σέ κάποιες ἀπλές διαπιστώσεις μέσα στά πλαίσια τῆς ὀρθόδοξης πίστεως μας.

Ὁ κατακλυσμός τοῦ Νῶε

Μέ τήν ἔννοια «κατακλυσμός» χαρακτηρίζουμε τίς ραγδαῖες καί μεγάλης διάρκειας βροχές πού συνήθως προκαλοῦν πλημμύρες. Στίς θρησκευτικές ἢ μυθολογικές παραδόσεις ὀρισμένων λαῶν ἀναφέρονται συνεχεῖς καί δυνατές βροχές πού πλημμύρισαν τή γῆ καί ἀπειλήσαν μέ ἀφανισμό τό ἀνθρώπινο γένος. Στήν ἀρχαιοελληνική μυθολογία εἶναι χαρακτηριστικό τό παράδειγμα τοῦ δίκαιου βασιλιᾶ Δευκαλίωνα καί τῆς συζύγου του Πύρρας. Ὅλες αὐτές οἱ διηγήσεις ἀπηχοῦν σπέρματα τοῦ βιβλικοῦ κατακλυσμοῦ. Ἡ ἀνάμνησή του ἐπιβίωσε σέ κάθε λαό ἀνάμεικτη μέ τοπικούς μύθους.

Ὁ κατακλυσμός τοῦ Νῶε περιγράφεται στό βιβλίο τῆς Γενέσεως (κεφάλαια 6–9). Ἐκεῖ ἀναφέρεται πώς ὁ Θεός προειδοποίησε τόν Νῶε γιά ἕναν ἐπερχόμενο κατακλυσμό καί τόν καθοδήγησε προκειμένου νά κατασκευάσει μία κιβωτό γιά νά σωθεῖ ὁ ἴδιος καί ἡ οἰκογένειά του, καθώς καί τά ζῶα πού ἀσφάλισε μέσα σ' αὐτήν. Ὁ Νῶε ὑπάκουσε στήν ἐντολή τοῦ Θεοῦ. Κατά τή διάρκεια τῆς κατασκευῆς δέχτηκε πολλές φορές τά ἐπικριτικά καί εἰρωνικά σχόλια τῶν ἀνθρώπων γύρω του, ἀλλά ὁ δίκαιος ἄνδρας συνέ-

χισε τό ἔργο του ἔχοντας ἐμπιστοσύνη στόν Πλάστη του. Τελικά, μόλις ἡ κιβωτός ὀλοκληρώθηκε, ὁ κατακλυσμός πραγματοποιήθηκε καί διήρκεσε 40 ἡμερόνυχτα.

Τό φοβερό φυσικό φαινόμενο προκάλεσε τόν ἀφανισμό τοῦ ἀνθρώπινου γένους ἀλλά καί τῶν ζώων τῆς γῆς καί ἦρθε ὡς ἀναπόφευκτο ἐπακόλουθο ἐξαιτίας τῆς ἠθικῆς κατάπτωσης τοῦ τότε κόσμου. Μέσα στήν ἀσύλληπτη διαφθορά καί τήν ἁμαρτία πού κυριαρχοῦσαν παντοῦ, ὁ Νῶε καί τά μέλη τῆς οἰκογένειάς του προσπάθησαν νά ἀντισταθοῦν, γι' αὐτό καί διασώθηκαν, ὡς ἄνθρωποι δίκαιοι καί χρηστοί. Σύμφωνα μέ τήν ἁγία Γραφή, μετά ἀπό 150 ἡμέρες τά νερά ὑποχώρησαν καί ἡ κιβωτός βρέθηκε στό ὄρος Ἀραράτ. Τά νερά συνέχισαν νά ὑποχωροῦν καί τόν δέκατο μήνα οἱ κορυφές τῶν βουνῶν ἄρχισαν νά γίνονται ὀρατές. Μετά τήν ἀποστολή τοῦ κόρακα καί τοῦ περιστεριοῦ, ὁ Νῶε καί οἱ δικοί του βγήκαν συγκλονισμένοι ἀπό τήν κιβωτό καί θυσίασαν στόν Θεό ἐκφράζοντας τό δέος καί τήν εὐγνωμοσύνη τους. Ἦταν τότε πού ὁ Δημιουργός ὄρισε τό οὐράνιο τόξο ὡς ἐγγύηση στήν ὑπόσχεση πώς δέν θά ξανακαταστραφεῖ ὁ κόσμος.

Πολλοί, ωστόσο, είναι εκείνοι που αμφισβητούν την αλήθεια των γεγονότων. Μέσα στο αντίθεο και ύλιστικό κλίμα που διαφεντεύει τη σύγχρονη σκέψη, διανοούμενοι και μη θεωρούν άπιθανη μία τέτοια διήγηση και την αντιμετωπίζουν περιφρονητικά ως ένα παραμύθι. Την κατατάσσουν έπομένως ως μία ακόμη φαντασμαγορική ιστορία κατάλληλη για πετυχημένα κινηματογραφικά γυρίσματα στην ομάδα των έντυπωσιακών μύθων. Κι όμως, εύρηματα της αρχαιολογίας βροντοφωνάζουν εδώ και δεκαετίες. Οί ανασκαφές έρχονται να ενισχύσουν την ιστορικότητα του κατακλυσμού. Άς δούμε πώς έχει τό θέμα επιστημονικά:

Μεταφερόμαστε τοπικά στό όρος Άραράτ. Έχει σχήμα κώνου και δημιουργήθηκε από ήφαιστειακή έκρηξη. Τό ύψος του είναι 5.700 μ. Από ύψος 4.500 μ. μέχρι την κορυφή του είναι μόνιμα καλυμμένο από πάγους. Άν κάποιος σκάφος προσάραζε χαμηλότερα, θά σάπιζε και θά χανόταν χωρίς να αφήσει ίχνη. Άν όμως τό σκάφος προσάραζε στά υψηλότερα τμήματα του όρους, θά σκεπαζόταν από παχύ στρώμα πάγου που θά τό διατηρούσε ανέπαφο (ως απολίθωμα) και απρόσιτο στον άνθρωπο. Η θεία Πρόνοια φρόντισε, ώστε ή Κιβωτός του Νώε να άράξει στό Άραράτ σέ ύψος μεγαλύτερο των 4.500 μ.!

Γυρνάμε 87 χρόνια πίσω: Μάρτιος του 1929. Ο άγγλος αρχαιολόγος Τσαρλς - Λέοναρντ Γούλεϊ πραγματοποιεί ανασκαφές στην πόλη Ούρ των Χαλδαίων (νότια Μεσοποταμία) και έντοπίζει ένα ηηλῶδες στρώμα λάσπης πάχους 2,40 μ. Είηαι φανερό ότι τό παχύ αυτό στρώμα σχηματίστηκε από μεγάλη πλημμύρα. Κάτω από αυτό βρίσκει ύπολείμματα ανθρώπινων έγκαταστάσεων, καθώς επίσης και πρωτόγονα έργα λεία κατασκευασμένα από πυρόλιθο. Τά λίθινα δοχεία ήταν ασφαλώς χειροποίητα. Ο Γούλεϊ ένθουσιασμένος ανακοινώνει την ανακάλυψη του από τη Μεσοποταμία μέ τό

έξης τηλεγράφημα: «Βρήκαμε τά ίχνη του Κατακλυσμού»! Η είδηση δημοσιεύεται άμέσως στις πρώτες στήλες του τύπου της Αμερικης και της Άγγλιας. Σχεδόν ταυτόχρονα ό καθηγητής Λάνγκτον ανακοινώνει όμοια ανακάλυψη στην πόλη Κίς, που βρίσκεται σέ απόσταση πάνω από 160 χιλιόμετρα βόρεια της Ούρ.

Τά ίζηματογενή στρώματα που καλύπτουν τη μεγαλύτερη επιφάνεια του Ίσραήλ έπομένως των Αγίων Τόπων, αποτελούν μία φανερή καταγραφή του κατακλυσμού του Νώε. Θαλάσσια και χερσαία ίζήματα πάχους χιλιάδων μέτρων άποτέθηκαν ξαφνικά σέ τεράστια κλίμακα κατά μήκος του Ίσραήλ, αλλά και άλλων όμορων χωρών, θάβοντας έκατομμύρια θαλάσσιων αλλά και χερσαίων όργανισμών. Η έκταση και οι κοινοί πετρογραφικοί τύποι των ίζηματογενών στρωμάτων σ' αυτές τίς χώρες επιβεβαιώνεται μέ συσχετισμούς των στρωμάτων. Κατά κανόνα υπάρχουν κροκαλοπαγή και ψαμμίτες στη βάση της πετρογραφικής ακολουθίας και δολομιτικοί άσβεστόλιθοι και μαζοειδή καθαρά στρώματα κρητίδας (πορώδης λεπτόκοκκος άσβεστόλιθος) στην κορυφή. Τό τέλος του κατακλυσμού συνέπεσε μέ την έναρξη της διάρρηξης των πετρωμάτων ή όποία συντέλεσε στον σχηματισμό της Έρυθρας Θάλασσας, της ρηξιγενοϋς κοιλάδας Νεκράς Θάλασσας - Ίορδάνη Ποταμού, καθώς και του σχηματισμού των Όρεων της Ίουδαίας στό κεντρικό Ίσραήλ και του ύψηλότερου Όρους Έρμών (2.814 m) στό βόρειο Ίσραήλ.

Έτσι, για μία ακόμη φορά οι αρχαιολογικές ανασκαφές επιβεβαίωσαν την αλήθεια των διηγήσεων της άγίας Γραφής. Καταδεικνύεται έπομένως και σ' αυτή την περίπτωση πώς δέν ύπάρχει ζήτημα σύγκρουσης της Θεολογίας μέ κάποια άλλη επιστήμη. Αντίθετα, διαπιστώνεται συμπόρευση και άλληλοσυμπλήρωση.

*Ανανίας Τσιραμπίδης
Όμ. Καθηγητής Γεωλογίας Α.Π.Θ.*

Ἡ υπογεννητικότητα

Οἱ ἀριθμοὶ δὲν ἴενε πάντα τὴν ἀλήθεια. Σὲ κάποιες περιπτώσεις ὅμως εἶναι ἀμείλικτοι κι ἀποκαλύπτουν ἐφιαλτικές ἀλήθειες. Αὐτὸ συμβαίνει μὲ τὸ ἰσοζύγιο γεννήσεων-θανάτων καὶ τοὺς δείκτες γεννητικότητας τὰ τελευταῖα χρόνια στὴν Ἑλλάδα. Μελέτη τοῦ Ἐθνικοῦ Κέντρου Κοινωνικῶν Ἑρευνῶν (ΕΚΚΕ) ὑποστηρίζει ὅτι ἡ γονιμότητα βρίσκεται σὲ ἀκραῖα χαμηλὰ ἐπίπεδα γιὰ τὴν ἀνανέωση τοῦ πληθυσμοῦ, καθὼς τὸ ποσοστὸ τῶν παιδιῶν ποὺ γεννοῦν οἱ Ἑλληνίδες, σὲ μεγάλη μάλιστα ἡλικία, στά χρόνια τῆς κρίσης, ἀπὸ τὸ 2010 καὶ μετὰ, κυμαίνεται ἀνάμεσα σὲ 1,1 καὶ 1,3 παιδιά. Ὑπολογίζεται μάλιστα ὅτι τὸ 25% τῶν Ἑλληνίδων δὲν θὰ ἀποκτήσει καθόλου παιδιά. Τὰ νούμερα εἶναι ἀκόμη πιὸ ἀνησυχητικά, ἂν δοῦμε τὸ ἰσοζύγιο γεννήσεων-θανάτων, ὅπως ἐκδίδεται ἀπὸ τὴ Διεύθυνση Στατιστικῶν Πληθυσμοῦ (βλ. πίνακα).

ΠΙΝΑΚΑΣ			
Γεννήσεις ζώντων - Θάνατοι 1931 - 2013			
ΕΤΟΣ	ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ	ΘΑΝΑΤΟΙ	ΦΥΣΙΚΗ ΜΕΤΑΒΟΛΗ
1931	199.243	114.369	84.874
1950	151.134	53.755	97.379
1960	157.239	60.563	96.676
1970	144.928	74.009	70.919
1980	148.134	87.282	60.852
1990	102.229	94.152	8.077
2000	103.274	105.170	-1.896
2010	114.766	109.084	5.682
2011	106.428	111.099	-4671
2012	100.371	116.668	-16.297
2013	94.134	111.794	-17.660

Τὸ 2014 τὰ πράγματα ἔγιναν ἀκόμη χειρότερα, καθὼς οἱ γεννήσεις ἔφτασαν τίς 92.148 καὶ οἱ θάνατοι τοὺς 113.740, ἐνῶ τὸ 2015 σύμφωνα μὲ στοιχεῖα τοῦ Ὑπουργείου Ἑσωτερικῶν μέχρι τὸν Νοέμβριο ἡ διαφορά γεννήσεων-θανάτων ἔφτανε τίς 24.715 ὑπὲρ τῶν δεύτερων. Δὲν εἶναι παράξενο, λοιπόν, πού ἡ Eurostat ἐκτιμᾷ ὅτι τὸ 2080 ὁ πληθυσμὸς

της Ελλάδας θα μειωθεί στα 7,7 εκατομμύρια, με τούς ηλικιωμένους φυσικά να κυριαρχούν.

Όπως εύκολα μπορεί να καταλάβει κανείς, η οικονομική κρίση των τελευταίων έτών απειλεί να κάνει την κατάσταση από δύσκολη, πού ήδη ήταν, σέ μή αναστρέψιμη. Χαρακτηριστικό είναι δημοσίευμα μεγάλης καθημερινής εφημερίδας πού αναφέρει μαρτυρίες γυναικών σέ ηλικίες άνω των 30, οί όποιες, λόγω κυρίως της μεγάλης άνεργίας άνάμεσα στους νέους, θεωρούν ότι είναι πολύ δύσκολο να κάνουν οικογένεια. Με άπόγνωση, πολλές άπ' αυτές, εκφράζουν τόν φόβο τους ότι δέν θά μπορέσουν να κρατήσουν στην άγκαλιά τους παιδιά. Όφείλουμε μάλιστα να συνυπολογίσουμε σ' αυτά τά άνησυχητικά νούμερα καί τίς δεκάδες χιλιάδες νέων ανθρώπων σέ άναπαραγωγική ηλικία πού έφυγαν τά χρόνια αυτά στό έξωτερικό για να βρουν δουλειά, γεγονός πού επιδεινώνει άκόμη περισσότερο την κατάσταση.

Τό όξύμωρο στην όλη υπόθεση είναι ότι αντί ή κατάσταση αυτή να θορυβήσει τούς άρμοδίους καί να λάβουν έκτακτα μέτρα για την άντιμετώπιση του προβλήματος της υπογεννητικότητας, πού με τίς έκρηκτικές διαστάσεις της απειλεί ευθέως την ίδια την ύπόσταση του έθνους μας, γίνεται τό αντίθετο. Λαμβάνονται μέτρα προς την άκριβώς αντίθετη κατεύθυνση, έχθρικά για την οικογένεια, με τή δικαιολογία της δύσκολης οικονομικής κατάστασης. Έτσι, ένδεικτικά αναφέρουμε ότι από τό 2013 καί μετά ό κάθε γονιός φορολογείται όσο καί ένας άγαμος, άσχετα από τό πόσα παιδιά έχει, ένω ουσιαστικά έχουν καταργηθεί οί με-

τεγγραφές φοιτητών-παιδιών πολυτέκνων για όσους δέν έχουν μηδενικό εισόδημα. Κι όμως, ή περίοδος 2005-2010 δείχνει ότι όταν ύπήρξε βούληση της πολιτείας για να άντιμετωπιστεί τό πρόβλημα -π.χ. με τόν διορισμό των πολύτεκνων εκπαιδευτικών, καθώς καί με την προσπάθεια στήριξης των τριτέκνων οικογενειών- τά άποτελέσματα ήταν πολύ έλπιδοφόρα. Μάλιστα, τό διάστημα αυτό για πρώτη φορά άνατράπηκε ό πτωτικός δείκτης γεννητικότητας καί άπό τό 1,3 περίπου πού ήταν στα προηγούμενα χρόνια έφτασε τά 1,5 παιδιά ανά Έλληνίδα. Χαρακτηριστικό είναι ότι τό 2008 οί γεννήσεις ξεπέρασαν τίς 118.000· ήταν 10.000 περισσότερες από τούς θανάτους. Φαίνεται λοιπόν ότι τό πρόβλημα της υπογεννητικότητας μπορεί να άντιμετωπιστεί, αλλά χρειάζεται να ληφθούν συγκεκριμένα μέτρα.

Τό πρόβλημα βέβαια δέν έμφρανίστηκε, όπως φαίνεται καί από τά στοιχεία πού παραθέσαμε, στα χρόνια της οικονομικής κρίσης. Μάλλον έχει τίς ρίζες του στην άλλαγή της έλληνικής κοινωνίας, τόν ευδαιμονισμό καί την άπομάκρυνση από τόν Θεό. Έχει, δηλαδή, κυρίως πνευματικά καί ήθικά αίτια. Όσο τόσο, ή οικονομική κρίση φαίνεται ότι δίνει τό τελειωτικό χτύπημα καί έπιταχύνει τά άποτελέσματά του, ένω οί υπεύθυνοι σφυρίζουν αδιάφορα. Ίσως να μην άνησυχούν, γιατί υπολογίζουν ότι θά άντιμετωπίσουν την υπογεννητικότητα με την μεγάλη εισροή μουςουλμανικών πληθυσμών πού παρατηρείται τά τελευταία χρόνια...

*Παναγιώτης Μητσόπουλος
Φιλόλογος-Θεολόγος*

“Ένας επικίνδυνος «βομβαρδισμός»... αγάπης!

Οί κοινωνίες του λεγόμενου Δυτικού Κόσμου χαρακτηρίζονται εκτός των άλλων από την υπερβολή σε πολλές εκδηλώσεις της καθημερινότητας. Όταν μάλιστα οι συνέπειες αυτών των εκδηλώσεων αφορούν στο πιο ευαίσθητο τμήμα της κοινωνίας, πού είναι τα παιδιά, τότε οι ευθύνες των ενηλίκων είναι απροσμέτρητες. Ένα από τα θέματα-προβλήματα το οποίο απασχολεί τους ειδικούς -παιδαγωγούς, ψυχολόγους και παιδοψυχιάτρους- είναι το είδος, ή ποιότητα και ή ποσότητα των παιχνιδιών πού έχει στη διάθεσή του το σημερινό παιδί.

Οί στατιστικές των τριών τελευταίων ετών δίνουν αξιόλογες και διαφωτιστικές πληροφορίες. Στο Ήνωμένο Βασίλειο (Αγγλία), μεταξύ Ιουλίου του 2013 και Ιανουαρίου του 2014, μόνο το Ebay στην κατηγορία παιδικών παιχνιδιών πουλούσε ήμερησίως 12.623 (ή επτά φιγούρες ανά δευτερόλεπτο) Playstation, Χάρυ Πότερ κτλ. Παγκοσμίως ή δαπάνη για την αγορά παιδικών παιχνιδιών το 2013 ανήλθε στα 78,31 δισεκατομμύρια δολάρια. Για κάθε παιδί ή ετήσια δαπάνη σε δολάρια για το ίδιο έτος ήταν για την Αυστραλία 448, Ήν. Βασίλειο 438, Η.Π.Α. 371, Γαλλία 358. Για την πατρίδα μας, παρόλη την οικονομική της κρίση, ή αγορά των παιδικών παιχνι-

διών κατά το 2014 έκλεισε με άνοδο πωλήσεων 7%.

Είναι αναγκαία τόσα πολλά παιχνίδια για τα παιδιά μας; Γιατί πρέπει να βομβαρδίζονται κυριολεκτικά με τόση πληθώρα παιχνιδιών; Ο ψυχολόγος και συγγραφέας Oliver James δηλώνει: «Τά παιδιά δεν χρειάζονται μία τεράστια συλλογή παιχνιδιών. Τά περισσότερα παιδιά χρειάζονται ένα αρκουδάκι ως αντικείμενο μετάβασης, πού τό παίρνουν παντού. Κάθε άλλο είναι γέννημα κοινωνικού θέλω».

Η δήλωση αυτή δεν πρέπει να αγνοηθεί, όπως και τά συμπεράσματα στα όποια κατέληξαν οί Γερμανοί R.Strick και E. Schubert, υπεύθυνοι Δημόσιας Υγείας, “Υστερα από έφαρμογή σχετικού προγράμματος για διάστημα τριών μηνών σε νηπιαγωγείο όπου απουσίαζαν παντελώς τά παιχνίδια, διαπιστώθηκε ότι τά παιχνίδια δεν είναι απαραίτητα για να παίζουν τά παιδιά δημιουργικά και να νιώθουν ευτυχισμένα.

Στή σύγχρονη όμως πραγματικότητα και οί δύο γονείς εργάζονται και είναι υποχρεωμένοι να βρίσκονται πολλές ώρες μακριά από τό σπίτι και τά παιδιά τους. Γι’ αυτό, ιδίως οί μητέρες, προσπαθούν να κατασιγάσουν τίς ένочές τους με τό να υπερφορτώνουν τά παιδιά τους με πλη-

θώρα παιχνιδιών, τὰ ὅποια εἶναι πολλές φορές ἐντελῶς ἀκατάλληλα. Ἔτσι, τὰ πολλά παιχνίδια προξενοῦν πληθώρα ἀρνητικῶν ἐπιπτώσεων στὰ παιδιὰ.

- Τὰ ἀποτρέπουν ἀπὸ τὸ νὰ παίζουν μέ ἀντικείμενα καθημερινῆς χρήσης. Εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους τρόπους γιὰ νὰ ἀναπτύξουν τὸ δημιουργικὸ δυναμικὸ τους.

- Πολλά παιχνίδια ἔχουν ἤδη προκαθορισμένα χαρακτηριστικά καὶ δέν μποροῦν νὰ ἐπέμβουν τὰ παιδιὰ γιὰ νὰ τὰ ἀλλάξουν.

- Μπορεῖ νὰ «χαλάσουν» τὰ παιδιὰ. Δίνοντάς τους ἀπεριόριστα παιχνίδια, τὰ ἐθίζουμε «ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων» στὴν πλεονεξία μέ ἀνυπολόγιστες συνέπειες γιὰ τὴν ἐξέλιξη τοῦ χαρακτήρα τους καὶ τὴ στάση τους ἀπέναντι στὰ ὑλικά ἀγαθὰ καὶ στὶς ἀξίες τῆς ζωῆς.

- Πάρα πολλά παιχνίδια μπορεῖ νὰ ὀδηγήσουν σέ αἰσθητηριακὴ ὑπερφόρτωση. Στὰ μάτια ἐνός βρέφους ἡ μικροῦ παιδιοῦ τὰ πάντα εἶναι καινούργια. Μία ἐπίσκεψη σ' ἕνα κατάστημα παιχνιδιῶν μπορεῖ νὰ τὸ κουράσει, διότι εἶναι μία ἀτέρμονη ροὴ νέων πραγμάτων. Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ τὴν πληθώρα τῶν παιχνιδιῶν στό παιδικὸ δωμάτιό του.

- Λιγότερα παιχνίδια ὀδηγοῦν τὰ ἀδέρφια σέ μεγαλύτερη συνεργασία μετὰξὺ τους. Ἀναγκάζονται νὰ συνεργασθοῦν καὶ νὰ μοιρασθοῦν τὸν χρόνο χρήσης τοῦ παινιδιοῦ, πράγμα πού δέν θὰ τὸ ἔκαναν ποτὲ ἂν τὸ καθένα εἶχε τὸ δικό του παιχνίδι. Ἀναπτύσσουν διαπροσωπικὲς σχέσεις, δημιουργοῦν φιλίες. Στὰ παιδιὰ πού μεγαλώνουν ἔτσι, ὑπάρχει μεγαλύτερη πιθανότητα ἀκαδημαϊκῆς ἐπιτυχίας καὶ ὁμαλῆς κοινωνικῆς προσαρμογῆς κατὰ τὴν ἐνηλικίωση.

Φυσικά, εἶναι σημαντικό γιὰ τὰ παιδιὰ νὰ ἔχουν καὶ τὰ δικά τους ἰδιαίτερα παιχνίδια.

Ἐνθαρρύνουμε ὅμως καὶ τὸ μοντέλο τῆς σειρᾶς στὴ χρήση τοῦ παινιδιοῦ καὶ ὄχι τῆς νοοτροπίας «αὐτὸ εἶναι δικό μου καὶ αὐτὸ εἶναι δικό σου».

- Λιγότερα παιχνίδια συντελοῦν στὴν ἀσκηση καλύτερης φροντίδας καὶ προσοχῆς γιὰ μεγαλύτερη διάρκεια τῶν παιχνιδιῶν. Συνήθειες πού θὰ χαρακτηρίζουν τὸ παιδί καὶ στὴν ὑπόλοιπη ζωὴ του.

- Λιγότερα παιχνίδια σημαίνει ἀναζήτησι τῆς χαρᾶς σέ μὴ ὑλικά πράγματα ἢ σέ ἐμπειρίες. Προσανατολίζονται ἔτσι τὰ παιδιὰ στὴν ἀνάγνωση βιβλίων, γενικότερα στὴν τέχνη: ζωγραφικὴ, μουσικὴ, δημιουργικὴ γραφὴ.

Ἐπιβράβευση τῶν παιδιῶν μέ παιχνίδια γιὰ κάποια ἐπιτυχία τους, γιὰ σωστὴ συμπεριφορὰ ἢ γιὰ καλὲς τοὺς πράξεις μπορεῖ νὰ στείλει τὸ μήνυμα ὅτι ἡ ἱκανοποίηση βρίσκεται μόνο σέ ὑλικά πράγματα. Οἱ ἀμοιβές ἐκ μέρους τῶν γονέων πρὸς τὰ παιδιὰ τους δέν συνεπάγονται ὅπως οὐδὲ ποτε μία ἐπίσκεψη σ' ἕνα κατάστημα παιδικῶν παιχνιδιῶν. Μία ζεστὴ ἀγκαλιά, ἕνας ἀπλὸς ἔπαινος, ἕνας περίπατος, ἕνα κατάλληλο βιβλίο εἶναι πολὺ προτιμότερες ἀμοιβές. Ὅταν δέν τονίζονται τὰ παιχνίδια ὡς ἡ ἀπόλυτη ἀνταμοιβή, τὰ παιδιὰ μποροῦν νὰ ἀνακαλύψουν τίς ἀξίες τῆς σέ ἄλλα πεδία καὶ νὰ τίς ἐνστερνισθοῦν.

Ὁ Kim John Payne, συγγραφέας καὶ σύμβουλος ἐκπαίδευσης, τονίζει: «Ὅταν ἔχεις λιγότερα παιχνίδια- καὶ τὸ ἔχω δεῖ ἐπανειλημμένως- τὰ πράγματα πού ἔχεις πρέπει νὰ μεταμορφώνονται ἀπὸ κάτι σέ κάτι ἄλλο κι ὕστερα σέ κάτι ἄλλο». Καὶ συνεχίζει: «Τὰ παιδιὰ πρέπει νὰ εἶναι δημιουργικά, ὅταν παίζουν, καὶ νὰ συνεργάζονται δημιουργώντας. Ἔτσι ἔχεις παιδιὰ πού παίζουν πολὺ καλύτερα μαζί καὶ δέν χρειάζονται τὴν τηλεόραση ὡς babysitter».

Ἀθαν. Ἀστ. Γκάτζιος

Σχόλιο στήν ἐπικαιρότητα

«Σύμφωνο συμβίωσης» = ἐρωτοτροπία μέ τόν θάνατο

Τί κρίμα! Μέσα στόν άνεμοστρόβιλο τῶν παγκόσμιων ἐξελίξεων κι ἐνῶ ὁ κόσμος χάνεται κάτω ἀπό τά πόδια μας, ἡ ἑλληνική Βουλή ψήφισε νόμο γιά τήν ἐπέκταση τοῦ συμφώνου συμβίωσης καί στά ὁμόφυλα ζευγάρια, κατοχυρώνοντας μάλιστα ὅλα τά δικαιώματα πού ἔχουν ὅσοι συνάπτουν γάμο (κληρονομικά, φορολογικά, δημοσιούπαλληλικό δικαίον, προσεχῶς καί υἱοθεσία [:]).

Καταρχάς, ὁ νόμος εἶναι ἀντισυνταγματικός, ἀφοῦ ἀντιτίθεται στό ἄρθρο 21 § 1 τοῦ Συντάγματος, τό ὁποῖο διαλαμβάνει: «Ἡ οἰκογένεια, ὡς θεμέλιο τῆς συντήρησης καί προαγωγῆς τοῦ ἔθνους, καθώς καί ὁ γάμος, ἡ μητρότητα καί ἡ παιδική ηλικία τελοῦν ὑπό τήν προστασία τοῦ κράτους». Πῶς συνταιριάζονται αὐτές οἱ ἀντινομίες καί πῶς τά παρά φύσιν νομιμοποιοῦνται, εἶναι καί αὐτό σημεῖο τῶν καιρῶν, γιά τό ὁποῖο ὁ ἀπόστολος Παῦλος μᾶς εἶδε ποιήσει: «ὅτι ἐν ἐσχάταις ἡμέραις ἐνστήσονται καιροὶ χαλεποί· ἔσονται γάρ οἱ ἄνθρωποι φίλαυτοι, φιλάργυροι, ἀλαζόνες, ...διάβολοι, ἀκρατεῖς, ἀνήμεροι, ...προπετεῖς, τετυφωμένοι, φιλήδονοι μᾶλλον ἢ φιλόθεοι» (Β' Τι 3,1-4).

Εἶναι γνωστό ὅτι ἡ πανανθρώπινη συνείδηση ἀνά τούς αἰῶνες γνωρίζει ὡς φυσιολογική σεξουαλική συμπεριφορά τίς σχέ-

σεις ἀνάμεσα στόν ἄνδρα καί τή γυναίκα, στό «ἄρσεν καί τὸ θῆλυ». Αὐτή εἶναι ἡ ἀνθρώπινη φυσιολογία καί ὄντολογία, ἔτσι ὅρισε ὁ Δημιουργός μας. Καθετί ἄλλο συνιστᾷ ἐκτροπή στό «παρά φύσιν», θωπεία αἰσchrῶν καί ἀτίμων παθῶν, παράβαση τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ· «βδέλυγμα γάρ ἐστι» (Λε 18,22· 20,13).

Βεβαίως ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία σέβεται τήν προσωπική καί ιδιωτική ζωή κάθε προσώπου. Ἐπιπλέον, πρέπει νά τονισθεῖ ὅτι ἡ Ἐκκλησία πολεμᾷ τήν ἁμαρτία, ὄχι ὅμως τόν ἁμαρτωλό, ὅπως ὁ γιατρός πολεμᾷ τήν ἀρρώστια, ὄχι ὅμως τόν ἄρρωστο, τόν ὁποῖο φροντίζει καί περιθάλπει. Ἐκεῖνη, πού εἶναι τό ἱατρεῖο τῶν ψυχικῶν καί σωματικῶν παθῶν, ἀποστρέφεται τήν ὁμοφυλοφιλία καί ὄχι τόν ὁμοφυλόφιλο. Τόν θεωρεῖ πλάσμα τοῦ Θεοῦ, πού χρειάζεται βοήθεια καί ψυχική θεραπεία· καί εἶναι ἔτοιμη νά τοῦ τήν προσφέρει.

Γιά τήν ἀπεννοχοποίηση τοῦ πάθους κάποιον ἰσχυρίζονται ὅτι οἱ ὁμοφυλοφιλικές τάσεις εἶναι γενετικά προκαθορισμένες. Ἐπιστημονικές ὅμως ἔρευνες ἀποδεικνύουν ὅτι «μέχρι σήμερα δέν ἔχει βρεθεῖ τό γονίδιο τῆς ὁμοφυλοφιλίας» (Bertrand Vergely). Ὁ ψυχίατρος καί ψυχαναλυτής J.P. Mensior δηλώνει: «Ἡ θεραπευτική μου ἐμπειρία μέ ἐξουσιοδοτεῖ νά βεβαιώσω ὅτι

ή όμοφυλοφιλία έχει πάντοτε προέλευση ψυχολογική... καί όχι γενετική. Τό άποδεικνύει μαζικά ή κλινική παρατήρηση». Τίς περιβαλλοντικές, κοινωνικές καί προσωπικές έπιρροές, πού εύθύνονται γιά τόν προσανατολισμό αυτό, έκμεταλλεύονται μετ' έπιστήμης οί έπιτήδειοι καί μέ κάθε τρόπο, ιδιαίτέρως μάλιστα μέ τίς τόσες τηλεοπτικές σειρές, προωθούν τή διάδοση «του χαλεπού καί ανιάτου νοσήματος», του «λοιμού του πάντων λοιμών χαλεπωτέρου», όπως χαρακτηρίζει τό πάθος ό άγιος Χρυσόστομος. Γιά νά έξοικειωθούν μάλιστα άκόμη καί τά παιδιά μέ τήν «άλλόκοτον λύσσαν» καί νά «σαπίσουν» έξ άπαλών όνύχων, έχουν έπινοηθεί κατευθυνόμενα εκπαιδευτικά προγράμματα μέ «όμοπαράμυθια» καί πρωταγωνιστές όμοφυλόφιλους χαρακτήρες. Γι' αυτό χρειάζεται έπαυξημένη έπαγρύπνηση από τούς γονείς. «Η συνήθεια αυτού του έλαττώματος άποκτάται εύκολα, καί, εάν άποκτηθεί, δύσκολα θεραπεύεται», τονίζει διακεκριμένος ψυχίατρος.

Αδιαμφισβήτητα, μέ τόν έν λόγω νόμο ή οικογένεια, πού άποτελεϊ τό κύτταρο τής κοινωνίας καί δημιουργείται μόνο μέ τή συνάφεια άνδρός καί γυναικός δέχεται βόμβα στά θεμέλιά της. Άλλά καί γιά τήν πατρίδα μας, ή όποία άφανίζεται από τή δημογραφική συρρίκνωση καί μαστίζεται από τίς 150.000 - 200.000 έκτρώσεις έτησίως, τό λεγόμενο «σύμφωνο συμβίωσης» συνιστά συμφωνία καί έρωτοτροπία μέ τόν «κατ' άμφω» θάνατο. Καί καθώς κατρακυλούμε «στού Κακού τή σκάλα» καί αντιγράφουμε τίς διαστροφές τών έταίρων, δέν είναι άπίθανο νά δούμε σέ λίγο τή θεσμοθέτηση τής παιδοφιλίας (πρβλ. Όλλανδία) καί τής κτηνοβασίας (πρβλ. Γερμανία) από φόβο μήπως θεωρηθούμε λιγότερο Εύρωπαίοι*.

Άς μή μās διαφεύγει, όμως, ότι γιά τέτοια παράβαση τιμωρήθηκαν παραδειγμα-

τικά οί δύο άμαρτωλές πόλεις, τά Σόδομα καί ή Γόμορρα. Έβρεξε θειάφι καί φωτιά από τόν ούρανό καί κατέστρεψε τά πάντα (βλ. Γέ 19,24-25* πρβλ. Λκ 17,29). Η Νεκρά Θάλασσα καλύπτει μέχρι καί σήμερα τήν περιοχή εκείνη* ούτε φυτό φυτρώνει στίς όχθες της ούτε ζωό ζή μέσα της ούτε πουλί πετάει επάνω της. Ζηλώσαμε προφανώς τή «δόξα» τών Σοδόμων καί τής Γομόρρας καί νομοθετούμε τέτοιους νόμους; Τί παράνοια μās έπιασε! «Φοβερόν τὸ έμπεσεϊν εις χείρας Θεοῦ ζώντος» (Έβ 10,31).

Κι αν αύριο -κρίμασι οίς οΐδε Κύριος- έχουμε νά άντιμετωπίσουμε μία άντίθεση καί άντίχριστη έξουσία, πού θά νομοθετεί -ύπακούοντας στά κελεύσματα τής Νέας Έποχής-, κατά του Εύαγγελίου, καί στήν περίπτωση αυτή οί δικές μας έπιλογές όφείλουν νά είναι τέτοιες, ώστε νά καθιστούν άχρηστους τούς άνιέρους καί βδελυρούς νόμους, οί όποιοι έκπορεύονται από σκοτεινά κέντρα καί τορπιλίζουν τήν ύπόσταση του έθνους μας. Όσοι βαπτίσθηκαν στό «όνομα του Πατρός καί του Υίου καί του Αγίου Πνεύματος», όσοι έξομολογούνται καί κοινωνούν Σώμα καί Αΐμα Χριστού, όσοι είναι μέλη τής Έκκλησίας ούτε θεσπίζουν άνήκουστους νόμους ούτε έχουν βοσκηματώδεις έπιλογές, τίς όποιες άκόμα κι αυτά τά άλογα ζωά απεχθάνονται. Άς μήν τρέφουμε αύταπάτες. Ό λόγος του Θεοῦ κατηγορηματικά μās προειδοποιεί: «Μή πλανήσθε* ούτε πόρνοι ούτε ειδωλολάτραι ούτε μοιχοί ούτε μαλακοί ούτε άρσενοκοΐται ούτε πλεονέκται ούτε κλέπται ούτε μέθυσοι, ού λοΐδοροι, ούχ άρπαγες βασιλείαν Θεοῦ ού κληρονομήσουσι» (Α΄ Κο 6,9).

Εύ. Αύγουστίνου

* Αλήθεια, γιά τόν ίδιο λόγο θά ήταν άραγε δυνατόν νά άπενοχοποιηθούν καί νά κατοχυρωθούν νομικά ό βιασμός, ή ληστεία, ή έμπορία ναρκωτικών, έπειδή κάποιες άλλες μειοψηφίες τό απαιτούν;

«Χριστός

Μές στην καρδιά του πολύμορφου χειμώνα που διανύουμε, όπου τό ψύχος τῆς ἀθεΐας, τῆς ἀνομίας καί τῆς ἀπελπισίας ἀπειλεῖ νά παγώσει τίς καρδιές μας, τά νιάτα τῆς «Ἀπολυτρώσεως» θέλησαν μέ τόν δικό τους τρόπο νά μᾶς προετοιμάσουν γιά τό κοσμοσωτήριο καί χαρμόσυνο γεγονός τῆς ἐνανθρώπησης τοῦ Κυρίου μας. Προηγήθηκε ἡ θεατρική παράσταση μέ τόν τίτλο «ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΛΠΙΔΑ», πλαισιωμένη ἀπό τή φοιτητική χορωδία τῆς «Χριστιανικῆς Ἑλπίδος» στήν αἴθουσα τῶν ἐκδηλώσεων τῆς ἀδελφότητάς μας. Τό μήνυμα ξεκάθαρο: Εἶναι τώρα ἀνάγκη ὅσο ποτέ νά ἐπιτρέψουμε στόν Θεό νά γεννηθεῖ στίς καρδιές μας καί νά κατευθύνει τή ζωή μας. Τό μήνυμα αὐτό δέν περιόριστηκε στήν αἴθουσα, ἀλλά διαδόθηκε ἀπό τά χριστιανικά νιάτα μέ τά κάλαντα καί τίς ἐπικήψεις σέ σπίτια, νοσοκομεῖα, φυλακές, ἀκόμη καί στούς δρόμους τῆς πόλης...

στό
νοσοκομεῖο
Ἱπποκράτειο

στήν αἴθουσα
«ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»

στό νοσοκομεῖο
Γεννηματᾶς

γεννᾶται...»

στά σπίτια
συνεργατῶν

στούς
δρόμους
τῆς πόλης

στήν αἴθουσα
«ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»

στίς ἀγροτικές φυλακές
Κασσάνδρας

Ποτέ δέν είναι άργά!

Τά δυό σπίτια, τό ένα δίπλα στό άλλο, μέ τό ίδιο σχέδιο καί τήν ίδια αὐλή, σχεδόν πανόμοια δέν μπορούσες νά ξεχωρίσεις, ἀπ' ἔξω τουλάχιστον, ἂν εἶχαν διαφορές. Τώρα πού τά σκέπασε καί τό χιόνι φάνταζαν σάν μιά πανέμορφη κάρτ ποστάλ σέ δυό ἀντίτυπα.

Ἀπ' ἔξω μόνον! Γιατί ἀπό μέσα τά δυό σπίτια δέν εἶχαν σχεδόν τίποτε κοινό. Ἡ μᾶλλον αὐτοί πού τά κατοικοῦσαν δέν εἶχαν τίποτε κοινό. Ἐκτός βέβαια ἀπό τό αἷμα πού κυλοῦσε στίς φλέβες τους, γιατί ὁ Βασίλης καί ὁ Σωτήρης ἦταν ἀδελφια, παιδιά τῆς ἴδιας μάνας καί τοῦ ἴδιου πατέρα.

Ἀπέμεινε τοῦ παλιοῦ καλοῦ καιροῦ ἡ μεγάλη κοινή σιδερένια αὐλόπορτα πού ἦταν ἡ εἴσοδος στήν αὐλή καί γιά τά δυό σπίτια. Πόσο δούλεψαν, πόσο κοπίασαν ὁ Βασίλης καί ὁ Σωτήρης γιά νά φτιάξουν αὐτά τά σπίτια!

«Ἐμεῖς οἱ δυό δέν θά χωρίσουμε ποτέ!», εἶπαν πάνω στόν νεανικό ἐνθουσιασμό τους, καί τά ἔκτισαν!

- Μπαμπά, ρώτησε πρὶν λίγες μέρες τόν πατέρα του ὁ πρωτογιός τοῦ Σωτήρη, γιατί στ' ἀλήθεια δέν μιλοῦμαστε μέ τόν θεῖο;

- Ρώτα τή μάνα σου, τ' ἀποκρίθηκε παγερά ἐκεῖνος καί ὁ ἔφηβος γιός διέκρινε μιά ταραχή στήν ὄψη τοῦ πατέρα του.

- Ὅχι, μπαμπά, ἐπέμενε σοβαρός ὁ Νῆκος. Ἐσύ θέλω νά μοῦ πεῖς! Εἶναι σωστό οἱ παπποῦδες νά κάνουν Χριστούγεννα σέ μᾶς καί Πρωτοχρονιά στόν θεῖο τόν Βασίλη;

Ταράχτηκε ἀκόμα πιά πολύ ὁ Σωτήρης. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι τόν τελευταῖο καιρό ἔχει κλονιστεῖ μέσα του κατά πόσο ἀξίζει αὐτή ἡ ἔχθρα μέ τόν μοναδικό ἀδελφό του καί

τώρα τά λόγια τοῦ γιοῦ του τόν ἀναστάτωναν ἀκόμα πιά πολύ.

- Πάντως νά ξέρεις, ἐπειδή κάποτε εἶπες πώς δέν ἐπιτρέπεις πάρε δῶσε μέ τά ξαδέλφια μου, ὁ Νῆκος κι ἐγώ στό σχολεῖο καθόμαστε στό ἴδιο θρανίο καί εἴμαστε καί φίλοι.

Ὁ Νῆκος τά εἶπε ὅλα γρήγορα δίχως ἀνάσα σάν νά φοβόταν μήπως χάσει τὸ θάρρος του καί δέν ὀλοκληρώσει αὐτό πού εἶχε νά πεῖ.

- Καί... πῆγε νά συμπληρώσει διστακτικά ὁ Νῆκος.

- Καί; Ἔλα τώρα πές, τί ἄλλο ἔχεις νά μοῦ πεῖς;

- Θέλω νά σοῦ πῶ πώς τά Χριστούγεννα τήν ὥρα πού ἐσεῖς ὅλοι κοιμόσασταν, ἐγώ πῆγα μέ τόν θεῖο Βασίλη καί τήν οἰκογένειά του στήν Ἐκκλησία.

- Δίχως νά πάρεις τήν ἄδειά μου; ρώτησε ὁ Σωτήρης, μά παράξενο ὁ Νῆκος δέν διέκρινε στή φωνή του οὔτε θυμό οὔτε κάποια αὐστηράδα.

- Ἄν σέ ρωτοῦσα, θά μέ ἄφηνες; ἀπάντησε χαμηλώνοντας τά μάτια ὁ Νῆκος. Μπαμπά, ζοῦνε τόσο διαφορετικά ἀπό μᾶς! Δέν σοῦ τό κρύβω ὅτι τίς λίγες φορές πού καταφέρνω νά σᾶς ξεγελάσω καί νά πάω στοῦ θεῖου Βασίλη, γυρνᾶω ἄλλος ἄνθρωπος!

- Φτάνει! τόν ἔκοψε ἀναστατωμένος ὁ Σωτήρης, φτάνει! Κάνε ὅπως νομίζεις καί ἂν θέλεις ἄλλαξε σπίτι καί γονιούς. Πές τους νά σέ υἱοθετήσουν.

Ἐφυγε ὁ Σωτήρης καί ἀπέμεινε ὁ Νῆκος μέ τό παράπονο στήν καρδιά. Ὁ παππούς ὁ Νικόλας μιά μέρα εἶπε στά δυό μεγάλα ἐγγόνια του, στούς Νικολῆδες, ὅπως τούς ἔλεγε, τόν λόγο γιά τόν ὁποῖο τά δυό παιδιά του

καί πατεράδες τους μάλωσαν καί δέν ξανα- φίλιωσαν από τότε.

Ήταν ἀκόμα νέοι, ἐλεύθεροι καί οἱ δύο, ὅταν ὁ Βασίλης πού ἦταν ὁ μικρότερος ἄρ- χισε νά ἐπισκέπτεται τό Ἅγιον Ὅρος καί νά ἀποκτᾷ στενή σχέση με τόν Θεό καί τήν Ἐκκλησία. Ὁ Σωτήρης, πού ἀγαποῦσε πολύ τόν Βασίλη, φοβήθηκε μήπως γίνει μοναχός καί χωρίσουν γιά πάντα. Στήν ἀρχή, λοιπόν, πύό πολύ ἀπό ἀντίδραση, ἄρχισε νά τά βάζει μέ τόν Θεό καί τήν Ἐκκλησία. Ὑστερα, θές ἀπό ἐγωισμό, θές ἀπό συνήθεια, ἄρχισε νά δηλώνει ἄθεος. Οἱ σχέσεις τῶν δυό ἀδελ- φῶν ἄρχισαν νά ψυχραίνου καί ὁ Σωτήρης ὅλο καί περισσότερο ἐκφραζόταν ἀρνητικά σέ κάθε τι πού εἶχε σχέση μέ τόν Θεό! Ὡς- πού μιά μέρα ἔδωσε τό τελειωτικό πλῆγμα στούς γονεῖς καί τόν ἀδελφό του.

- Θά παντρευτῶ μέ πολιτικό γάμο, τούς ἀνακοίνωσε, ἀδιαφορώντας γιά τόν πόνο πού τούς προκάλεσε.

- Ἐγώ σ' ἓνα τέτοιο γάμο δέν ἔρχομαι! τοῦ εἶπε ἀποφασισμένος ὁ Βασίλης.

- Ἄν δέν ἔρθεις, ξέγραψέ με ἀπό ἀδελφῶ σου, πείσμωνσε ὁ Σωτήρης.

Καί ὁ Σωτήρης παντρεύτηκε μέ πολιτι- κό γάμο καί ὁ Βασίλης δέν πῆγε. Μά οὔτε καί ὁ Σωτήρης πῆγε στόν γάμο τοῦ ἀδελφοῦ του.

Παραμονή Πρωτοχρονιάς καί ὁ Νίκος ἔβλεπε τόν πατέρα του νά πηγαينوέρχεται ξεφυσώντας. Πρίν λίγο εἶχε δεῖ ὁ Νίκος τόν παππού καί τή γιαγιά πού μπῆκαν στήν αὐ- λή καί τράβηξαν γιά τό σπίτι τοῦ θείου Βα- σίλη. Εἶδε τή γιαγιά πού γύρισε κατά τό δικό τους τό σπίτι, ἔκανε τόν σταυρό της καί τό σταύρωσε. Νά τό εἶδε ἄραγε αὐτό καί ὁ μπαμπάς; Νά διέκρινε τάχα τήν πληγή τῆς καρδιάς της;

- Ἐγώ, μπαμπά, θά πάω ἀπόψε νά κάνω Πρωτοχρονιά μέ τόν παππού καί τή γιαγιά, εἶπε μέ σταθερή φωνή.

- Μή λές ἀνοησίες, τόν ἔκοψε ὁ Σωτή- ρης. Τό ξέρεις πολύ καλά πώς ὁ παππούς καί ἡ γιαγιά εἶναι ἀπόψε δίπλα.

- Αὐτό ἀκριβῶς! Θά πάω νά γιορτάσω μαζί τους τόν θείο Βασίλη, εἶπε ἀφήνοντας ἐμβρόντητο τόν πατέρα του.

- Καί ἐμᾶς; Ἐμᾶς θά μᾶς ἀφήσεις μό- νους μιά τέτοια νύχτα; εἶπε μέ παράπονο.

- Τί πύό καλά γιά ὅλους, νά πάρετε καί τά μικρά καί νά πᾶμε ὅλοι μαζί!

Ὁ Νίκος οὔτε πού σκέφτηκε ποτέ νά κάνει αὐτή τήν πρόταση στόν πατέρα του καί οὔτε κατάλαβε πώς τοῦ βγήκε.

- Ὅρεξη μᾶς εἶχε ὁ θεῖος σου! εἶπε ἀντί γιά ἀπάντηση ὁ Σωτήρης, μά τά μάτια του εἶχαν θαρρεῖς μιά παράξενη λάμψη.

- Κι ὁμως, μπαμπά, πῆρε θάρρος ὁ Νίκος καί συνέχισε, ὁ θεῖος ὁ Βασίλης τό λαχταράει ὅσο τίποτε στόν κόσμο.

Κοίταξε στά μάτια τόν πατέρα του ὁ Νίκος καί τοῦ ἦρθε νά ξεφωνήσει ἀπό χαρά γιά αὐτό πού ἔβλεπε: Ὁ πατέρας του ἔκλαι- γε καί τά δάκρυα τοῦ αὐλάκωναν τά μά- γουλα.

- Γιά νά πάω στόν Βασίλη, γιέ μου, τόν ἄκουσε νά λέει, πρέπει νά πάω μέ μιά πρόσ- κληση καί δέν ξέρω πώς θά τό πάρεις ἐσύ πού εἶσαι πιά μεγάλος.

- Ἐγώ, πατέρα μου, θά σέ βοηθήσω νά τήν ἐτοιμάσεις, τόν ἔβγαλε ἀπό τή δύσκολη θέση ὁ Νίκος. Πές μου ἡμέρα, ὥρα καί ἐκ- κλησία καί ἐγώ θά τή γράψω στόν ὑπολο- γιστή.

Αγκάλιασε τόν πατέρα του ὁ Νίκος καί ὕστερα ἔτρεξε νά ἐτοιμάσει τό προσκλη- τήριο.

Τό χιόνι πού ἔπεσε πυκνό εἶχε σβήσει τά βήματα τῆς γιαγιάς καί τοῦ παππού μά ἐκεῖνα τά ἄλλα, τά πολλά πού ὀδηγοῦσαν στό σπίτι τοῦ θείου Βασίλη δέν κατάφερε νά τά σκεπάσει. Ἐμειναν ἐκεῖ ὥς τό πρωί γιά νά μαρτυροῦν ὅτι ἄνοιξε καί πάλι ὁ δρό- μος καί πώς τά δυό πανόμοια σπίτια μπο- ροῦσαν πιά νά ἐκπληρώνουν τόν σκοπό γιά τόν ὁποῖο κτίστηκαν: Νά εἶναι ὁ Βασίλης δίπλα στόν Σωτήρη καί ὁ Σωτήρης δίπλα στό Βασίλη.

E.B.

Συζητώντας τὰ γεγονότα...

Θλιβερή πρωτιά

Σύμφωνα μέ τό 1ο Σεμινάριο Ψυχοσωματικής στή Μαιευτική Γυναικολογία, πού διοργάνωσε ή Β΄ Μαιευτική Γυναικολογική Κλινική τοῦ ΑΠΘ, τήν πρώτη θέση πανευρωπαϊκά στίς ἐκτρώσεις καταλαμβάνει πλέον ή Ἑλλάδα: Τό 22% τῶν Ἑλληνίδων δηλώνει ὅτι ἔχει κάνει τουλάχιστον μία ἐκτροφή, ἐνῶ τό 10% τῶν γυναικῶν πού ὑφίστανται τέτοιου εἴδους ἐπεμβάσεις εἶναι ἐφηβικῆς ἡλικίας. Σύμφωνα μέ στοιχεῖα τοῦ Ἰνστιτούτου Ψυχικῆς καί Σεξουαλικῆς Ὑγείας, 40.000 ἐκτρώσεις τόν χρόνο στήν Ἑλλάδα ἀποφασίζονται ἀπό κορίτσια κάτω τῶν 18 ἐτῶν. Σύμφωνα, ἐπίσης, μέ ἔρευνα τοῦ Ἀρεταίειου Νοσοκομείου, ἕνα στά τέσσερα κορίτσια ἡλικίας 14 ἕως 17 ἐτῶν ἔχει προβεῖ σέ ἐκτροφή· ἐπιπλέον, οἱ μισές ἑφηβες πού κάνουν ἐκτροφή δέν ἔχουν ἐνημερώσει οὔτε τή μητέρα τους. Τό 44% τῶν γυναικῶν πού ἔχουν κάνει ἐκτροφή ἐμφανίζει νευρικές διαταραχές καί τό 25% ἐπισκέπτεται ψυχίατρο.

Τό φαινόμενο τῶν ἐκτρώσεων ἀποτελεῖ ἕναν ἀκόμη καρπό τῆς ἀποστασίας μας ἀπό τόν Θεό. Προφανῶς οἱ τόσες ἐνημερώσεις μᾶλλον προτρεπτικά πρὸς τό κακό λειτουργοῦν παρά ἀποτρεπτικά. Ἄν, ὅμως, ἐφαρμοζόταν ὁ κανόνας τοῦ Εὐαγγελίου «σεαυτὸν ἀγνὸν

τήρει» (Α΄ Τι 5,22), ἀπό πόσα δεινά θά μᾶς προφύλασσε καί τί ψυχική ἰσορροπία θά ἐξασφάλιζε!

Νά τόν χαιρόμαστε!

Ὁ ὑπουργός Παιδείας, στό πλαίσιο τοῦ ἐθνικοῦ διαλόγου γιά τήν Παιδεία, διόρισε ὡς ἐπικεφαλῆς τῆς ἀναθεώρησης τοῦ προγράμματος καί τῶν σχολικῶν βιβλίων τόν καθηγητή Ἀντώνη Λιάκο. Πρόκειται γιά τόν πανεπιστημιακό πού «μοιράζεται» ἱστορικές σκέψεις καί ἀνησυχίες μέ τόν κ. Φίλη, τόν πνευματικό μέντορα τῆς κ. Ρεπούση τοῦ συνωστισμοῦ, πού χαρακτηρίζει τή Γενοκτονία τῶν Ποντίων ὡς ἕνα πυροτέχνημα τό ὁποῖο «ἀναδύθηκε μαζί μέ τό Μακεδονικό, στό πλαίσιο τῆς ἀναζωπύρωσης τοῦ ἐθνικισμοῦ στή δεκαετία τοῦ '90»! Ὁ ἴδιος ἔχει μιλήσει γιά ἐθνοκάθαρση τῶν Ἑλλήνων κατά Ὀθωμανῶν καί Ἑβραίων κατά τήν Ἐπανάσταση τοῦ 1821 καί κατά Βουλγάρων στή Μακεδονία μετά τό 1912· ἔχει χαρακτηρίσει τόν Χορό τοῦ Ζαλόγγου καί τό Κρυφό Σχολεῖο ὡς «μεγαλόστομες πατριωτικές ἀνοησίες». Εἶχε ἐπίσης ζητήσει νά μή χρησιμοποιεῖται ὁ ὅρος «Μικρασιατική Καταστροφή», διότι θίγεται ή ἄποψη τῶν Τούρκων καί ὁ ὅρος «Τουρκοκρατία» νά ἀντικατασταθεῖ ἀπό τή φράση «πολυεθνική Ὀθωμανική

Συζητώντας τά γεγονότα...

Αυτοκρατορία», υπονοώντας προφανώς ότι οι υπόδουλοι λαοί της απολάμβαναν την ελευθερία τους!

Ποιές αποφάσεις περιμένουμε να πάρουν τέτοιου είδους «έπιστήμονες»; Μέχρι τότε θα ανεχόμαστε να διαστρεβλώνεται ή ιστορία μας και μάλιστα από επίσημα χείλη, πού καλοπληρώνονται, για να άλλοτριώνουν την παιδεία μας και να γενιτσαροποιούν τά παιδιά μας;

Τζιχαντιστές της εποχής τους οι Μακεδονομάχοι!

Αποκορύφωμα της όπτικής του καθηγητή Άντωνη Διάκου για την επαναχарτογράφηση του παρελθόντος, αποτελεί πρόσφατο άρθρο του, όπου επιχειρεί να αναψηλαφήσει την ιστορία του Μακεδονικού Αγώνα.

«Με φρίκη τά διεθνή ΜΜΕ αναφέρονται στίς όμαδικές έκτελέσεις αίχμαλώτων από φανατικούς εξτρεμιστές του Ίσλάμ στό Ίράκ αυτές τίς ήμέρες ή στή Συρία τούς προηγούμενους μήνες. Ακόμη μεγαλύτερη φρίκη, όταν πρόκειται για άμάχους. Μία παρόμοια ιστορία είναι ή ακόλουθη...», γράφει ό καθηγητής, αναφερόμενος στά «έγκλήματα κατά τών άμάχων» στά όποια προέβη «ένοπλη όμάδα πού συμμετείχε στόν Μακεδονικό Αγώνα μέ έπικεφαλής τόν

Σπύρο Σπυρομήλιο»! (Πρώτο Θέμα-madata, 29/ 11/2015).

Όταν πρόσωπα μέ τέτοια σύγχυση θεωρούνται άρμόδια για την παιδεία, πώς τά Έλληνόπουλα νά αγαπήσουν την πατρίδα μας και νά θαυμάσουν την ένδοξη ιστορία μας;

Facebook= εύτυχία;

Στή Δανία, τό Ίνστιτούτο Έρευνας για την Εύτυχία πραγματοποίησε μελέτη σε δείγμα 1.095 ανθρώπων. Τά συμπεράσματα έδειξαν πώς όσοι από τούς συμμετέχοντες δέν χρησιμοποίησαν για μία έβδομάδα τό εύρέως γνωστό κοινωνικό δίκτυο Facebook, ήταν περισσότερο εύτυχισμένοι και μέ λιγότερα προβλήματα συγκέντρωσης από εκείνους πού συνέχισαν νά τό χρησιμοποιούν. Οί έρευνητές έκτιμούν πώς οί χρήστες κοινωνικής δικτύωσης διατρέχουν 39% μεγαλύτερο κίνδυνο για λιγότερη εύτυχία.

Οί διαδικτυακοί «φίλοι» δέν μπορούν νά αντικαταστήσουν τή διαπροσωπική σχέση και ό,τι αυτή προσφέρει στην κοινωνική ζωή του ανθρώπου. Μήπως είναι καιρός νά γυρίσουμε στά παραδοσιακά πρότυπα της άληθινής φιλίας και ουσιαστικής επικοινωνίας μέσω του... Face-look; (face = πρόσωπο, look = κοιτώ).

Ποιός εἶπε;

Ποιός εἶπε πώς ὁ χρόνος κλέβει τή ζωή
καί πώς ἐχθρός εἶναι τ' ἄνθρώπου;
Ἀπ' τήν αὐγή μέχρι τό λιώγερμα
κι ἀπό τή δύση ὥς τό ξημέρωμα
ὕφαινει ὁ χρόνος στή ζωή
τήν αἰωνιότητα!

ὦ, Κύριε, σ' εὐχαριστῶ
γιά τήν καταδίωξη τοῦ ἐλέους σου
«πάσας τάς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου»
κάνει τόν χρόνο πού περνᾷ
ὄχι ἀδυσώπητο ἐχθρό
ἀλλά σύμμαχο τῆς ἀγάπης Σου
γιά τή σωτηρία τῆς ψυχῆς μου!

E.B.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ «ΑΠΟΛΥΤΩΣΙΣ»
ΠΕΛΟΠΟΣ 7
54633 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ